

Handwritten text in cursive script, likely a draft or a personal note, covering the left page of the manuscript.

Hüvelyre emlékezésünket

Himnuszokba emlékezésünket
ELSŐ SZAKASZ.

Kitököttele —
síreink oh kegyes mindenható
parancs Alkalmi halottas énekek.

B *memoria* us, szomorú emberek, Kik ide sereglettek,
Meghalt társunk lelkeért, — Másvilági üdveért,
Végtisztséget tenni — Oh legyetek szent hitben.

Dallam: Oh világi gyarlóság!

Bánatosan, buzgóan — Sirjunk itt a sírókkal!
Szomorú ez ünnepnap, Melyre e ház felvirradt.
Bevonta mély gyászba — Szerettöknek halála.
Mindnyájan kik itt vagyunk, Szivünkben imádkoz-
Hogy e néma halottnak, Isten adjon irgalmat, [zunk
Hogy lelke békébe, — Bejusson a mennyekbe.

Istenem adj kegyelmet E kimult hív léleknek,
Minden bűnét töröld el Jézusom szent véreddel
Rabságtól, pokoltól, Ments meg a nagy kínoktól!

Holtak rózsafüzére — És buzgó vecsernyéje
Az ima és gyászéneke, Nyissák meg mennyeiket,
Hogy trónodhoz érve, Szent nevedet dicsérjék!

Ima, halottnál végzendő ájtatosság kezdetén.

Atyának, Fiunak és Szentléleknek nevében. Amen.

Miatyánk, 3 Üdvözet.

V.: Adj uram örök nyugodalmat!

R.: És az örök világosság fenyeskedjék neki!

Könyörögjünk: Örökkévalóság napfényébe öltözött halhatatlan Isten, irgalmas Atya és igaz Biró, egyedüli ura az élet és halálnak; Te parancsolád az enyészet angyalának, hogy e hajlékra reáborítsa a bánat sötét felhőjét; Te küldéd el a Halált, hogy ezen itt nyugvó atyánkfiát kiszóltassa az élők sorából és szeretteinek köréből!

Ime itt van ő, felékesítve a szomorú halotti gyászpompával, hogy elinduljon azon hosszú utra, honnan visszajönni többé nem lehet. El van már készítve a csöndes hajlék, melyben a portest kipiheni fáradalmait, a mely hajléknak neve — koporsó.

E csöndes hajléknál, e koporsónál a hit szavára gyűltünk össze, hogy benne nyugvó atyánkfiára lerójuk a kegyelet szomorú adóját, hogy megláthassuk benne saját sorsunkat, melyet el nem kerülhet senki, a ki anyától született.

Oh örök Atya! Adj örök nyugalmat itt nyugvó szolgálóknak (vagy szolgálóknak.) Kegyelmed égi napsugara az ő ellene felgerjedett szent haragot és szigorú igazságot változtassa az irgalom kúforrásává.

Ne tekintsd gyarlóságról elkövetett bűneit, melyet mint ember, életében elkövetett, hanem bocsásd meg neki szent fiad érdemeiért, ki magát az egész világ bűneiért feláldozván szent haragodat megengesztelte.

Te is oh legédesebb Jézus, nyisd meg szent szivedet könyörgésünk esdő szavaira és szent véreddel, mely keresztre feszített isteni tested ezer sebeiből kiomlott, mosogasd meg a bűnök szennyétől kimult szolgáló lelkét, hogy egykor, ha majd ítéletet tartani eljövendesz, irgalmadból legyen méltó jobb kezedenél helyet foglalni az örök élet országában.

Haldoklók és kimult hivek égi pártfogója szűz Mária! Gyarló fohászkozásainkat mutasd be szent fiadnak, hogy szószólásod által annak égi trónjához jutván — meghallgattassunk.

Légy pártfogója e megboldogult léleknek, hogy a tisztító tűz fájdalmait az üdv reménysége közt szenvedhesse el; légy neki kalauza a halál árnyékában, könyörgésed nyerjen neki örök nyugalmat, szent kezéd pedig törölje el a fájdalom

azon könyeit, melyek itthagytok kedveseinek szeméből érette ömlenek, s töltsd be szívünket azon édes reménnyel, hogy egykor újra látandjuk egymást, melyet Isten is engedjen meg. Amen.

II.

Édes atya felett.

Dallam: Hol vagy én szerelmes...

Aj, de mély gyász borult ezen hajlékra,
De bús felhő szállt az egész tájakra!
Könyharmat hull a bánatvirágra,
Köny az atya bús ravatalára.

Gyászünnap van, ide jertek, sirjatok,
Jó atyáért keserű könyharmatot.

Özvegy anya és ti szegény árvák,
Csókoljátok még egyszer a drágát!

A szerető, jó atyai kebelre
Hideg kezét a rút halál rátette;
Meggzúnt a szív minden dobbanása,
Elhervadt az élet virága

De a halvány arczról — ime nézzétek —
A szeretet szeliden int felétek;
Mig reá hull a rideg sir hantja,
Mintha ilyen bucsút szólna ajka:

„Jó hitvesem, borulj a koporsómra,
Ne hagyj el még leveletlen ág módra,

Ha vétettem: szived megbocsásson,
Életedet kísérelje áldásom!

Fájdalmamban vigasztalom te voltál,
Éjjel-nappal hűségesen ápoltál.
Köszönetem küldöm ezért néked, *†*
Vigasztaljon meg az Isten téged!

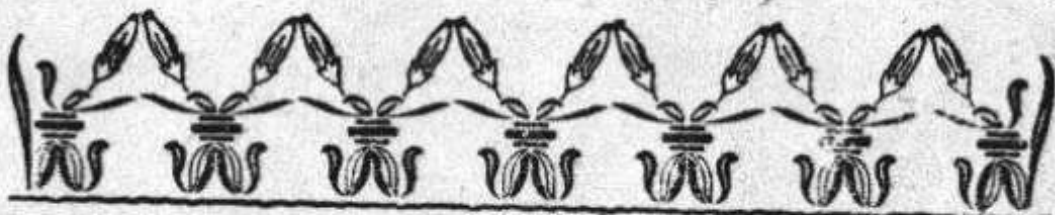
Árván maradt siró-rivó gyermekek,
Szűz Mária védelmezzen bennetek.
Isten legyen már édes atyátok,
Végáldásom pedig szálljon rátok!

Jó fiam! Most mondom az utólsót,
Mig be nem szögezik a gyászkoporsót:
Szeressétek jó anyánk szeretve,
Hogy részetek legyen majd a mennyben!

† Jó rokonim, szeretett barátaim, *koma*
Minden ismerősim és szomszédaim,
Adja rátok az ég szent áldását,
Küldje el a béke olaj-ágát!

Bús szemfedő ha szememre ráborul,
S a temető hantja reám domborul,
Kik siromnál keseregve álltok,
Mondjátok el majd egy Miatyánkot!

Ha eljön a végítélet órája,
Sir megnyilik a trombita szavára,
Mindnyájunknak adja meg az Isten
Égi koronáját a mennyekben!

Jézus kezeiméből
LÉdes anya felett.

Törött a szép rózsza, Halavány a szíromja...
 Édes anyai kebel, Végsóhajt már nem lehel,
 A kezek, Éserek, Mozdulatlan merevek.
 Ég felé száll a jajszó, Oh, te gyászos koporsó,
 Karjaiddal bezárod. — Az anyai jóságot,
 S helyébe, A szívbe, Bánatot ültetél be.
 Édes atya zokogva, Borulj e koporsóra,
 Hozd a sok apró árvát, Jó anyjokat hadd lássák,
 Ki tőlök, Az örök, Menyországba költözött.
 Hisz ő egykor életet, — Adott gyermekeinek,
 S most a halál karjában, Gyászkoporsó árnyában
 Elpihen, Csendesen... Lelke fenn van a mennyben.
 Nincs, meddig a nap felkél, Több édes anya egynél,
 S most ez anya, az áldott, Itt hagyta a világot...
 Melléje, Hű férje, Könyezve borúl térdre.
 Sir az árvák jajszava, S a szerető jó anya
 A koporsó öléből, Sötétlő sir széléről
 Bucsúját, Végszavát — Szeretettel adja át:
 Hites társam, hű férjem, Egy voltál te én vélem,
 Szerelem és házasság, Volt köztünk a rózsaláncz...
 S teljébe, Eltépte — Csontkéz kegyetlensége.

könnyű rágcsinok éneke

Örködél álmod fölött, S szenvedéseim között,
 A miért ápolgattál, Mellettem virasztottál,
 Jóságod, Te áldott — Tudom, sohasem bánod.
 Szálljon vigasz szivedbe, Hogy elmegyek örökre;
 Bár keserves elválnom, Szünjön meg a könnyzápor,
 S a béke, Napfénye — Ragyogjon rád dicsfénybe.
 Kis árváim hozzátok — Könyörög jó anyátok,
 Koporsóhoz jöjjetek, Had áldlak meg bennetek;
 Gyermekek, Engemet — Soha ne feledjete!
 Földbe indul már testem, Ég felé jár a lelkem
 Reám örök haza vár, Mely magából ki nem zár,
 Mert hittem, Reméltem — A jó Istent szerettem.
 Ha mint gyarló vétkeztem, Bocsásd meg jó Istenem!
 Töröld el adósságom, Mely okozná rabságom!
 Jézusom, Megváltóm — Lelkem neked ajánlom!
 Indulok nem sokára, A temető sirjába,
 Jó lesz ott a nyughatás... Dicső a feltámadás,
 Mert ott fenn, A mennyben, Vár engem a jó Isten.
 Mindnyájan, kik itt álltok, Rólam legyen példátok,
 Jó életet éljete, Hogy jó véget érjete,
 Mennybe száll, A halál — A kit büntelen talál

IV.

Ifju fölött.

Nem mosolyogsz már gyönyört adó élet,
Elszálltatok biztató remények?
Nincs már virág, elhervadt örökre ...
Ifjuságom a halál letörte.

Ifju éitem viruló bimbója ...
Halál tele befödte a hóba;
Koporsómon gyászkoszoru zöldel,
Azt öntözik jó szülőim könnyel.
Életemet sok szép reményével
Gyászkoporsó sötétje fedé el.
Mint a hulló csillag a kék égről,
Ugy tűntem le szülőim kebléről.
Isten veled sirba hullt ifjuság,
Isten veled világi hiuság!
Égbe megyek, Üdvözítőm vár ott,
Neki adom e szép ifjuságot.
Testvér s szülők! enyhüljön nagy bútok,
Hogy életem napja sirba hullott.
Bár sirba száll megpihenni testem,
De lelke él örökké a mennyben.
Adjon Isten reátok szent áldozást,
Mig az égben viszontlátjuk egymást!

Dallam: Jézus Krisztus drága piros vére.

fiatal

Ifju fölött.

11

Ifju társim, reátok az Isten
Szent kezéből békét, áldást hintsen.
Életemnek letört rózsafája,
Majd kivirul a szép mennyországba,
A hol én is majd új életbe kezdek,
Egykor ti is velem örvendeztek. Amen.

V

Hajadon leány felett.

Dallam: Előtted, Jézusom. lehoru!ol

Menyasszony vagy, koszorut fejedre
Menyasszonyi ágyad már fölvetve;
Angyaloktól áll a te násznépe,
Jézus Krisztus lett a vőlegényed!
Menyasszonyi koszorudnak gyöngye:
Szülőidnek reá hulló könye;
És a lakodalmi zene hangja:
Atyád s anyád zokogó jajszava!

Reményeid bár sirba hullottak,
S arcod s p rózsái elhervadtak:
Letépett a halál mint virágot,
De nyertél te örök ifjuságot.
Menyasszonyi ruhád legszebb néked,
Égből adott tiszta szüzességéd;
Angyal voltál földi életedben,
Angyal lettél odafenn az égben.

Mig reá hull a rideg sir hantja,
 Mintha ilyen bucsút szólna ajka:
 Ha rám borul a nehéz sirhalom,
 Jó szülőim szünjék a fájdalom;
 Örömanya vár ott a hajlékba;
 Mária, a szűzek királynéja.
 Szülőim, testvérim, kik valátok,
 Mennyei gyöngyharmat szálljon rátok,
 Melynek minden földre hulló cseppje,
 Isten áldásával legyen telve.
 Kedves társim, szép ifju leányok,
 Hintsetek rám könyvet s gyászvirágot;
 S legyen boldog életek sorja,
 A veszélytől szűz Mária óvja.
 Szomorú a koporsó, szemfedő,
 De boldog lesz az égi menyegző,
 Lelkemet ott tárt karokkal várja
 Jegyesem, az Istennek báránya.
 Nem lesz nehéz nekem a sir dombja,
 Nem rettegek a siri álomba;
 Jézus keresztje őrzi sirhalmom,
 Feltámadásomat hiszem, vallom.
 Egykor ti is eljöttök utánam,
 S elpihentek a sirnak aljában;
 De egyszerre fogunk föltámadni,
 Isten irgalmából mennybe szállni. Amen.

VI.

Öregek felett.

Dallam: Üdvözlégy oh drágalátos nagy szentség.

Ah halandó bűnös ember nézz oda
 A sötét gyászszal bevont koporsóra!
 Legyen hosszú életed bár, Véget érven mégis
 Koporsó és sír lesz az élethatár. [lejár,

Ime itt van előttünk a tanulság,
 Tekintsétek az itt nyugvó ősz apát!
 Szenvedésektől megtörten, Sok év terhétől gör-
 Ugy vált meg e földi léttől örömben. [nyedten.

Koporsóját könnyes szemmel nézdeli,
 Unokái és szerető gyermeki,
 Sírva látják, hogyan pihen Az ősz apa, a ki hitben
 Gyermekait nevelte szeretetben.

Sirhalmára virágokat hintsetek,
 Mert ő sokat fáradozott értetek,
 S ledőlt im koporsó-ágyra, Két jó szeme is lezárva,
 Mennyei jutalmát örömmel várja!

Örömmel tér már a holtak honába,
 Mint régen várt örökös hazájába!
 Fogadjátok végáldását, Melylyel veszi bucsuzóját,
 Hogy nyugodtan pihenhesse végálmát.

Koporsómat mielőtt lezárjátok,
Ég áldását kívánom én reátok!
A kik végtisztességemre, Eljöttetek egybegyűlve,
Áldjon meg a Szentháromság kegyelme!

Végszavamat figyelve hallgassátok,
Szálljon a lelkem üdveért imátok;
Jámbor életet éljétek, Mert eljő egykor végetek,
Ugy lesz Isten jobbja felől helyetek.

VII.

Gyermekszülésben meghalt anya felett.

Dallam: Oh szomorú Jézus, angyalok öröme.

Önyörtelen halál! sírba döntötted hát,
Életének delén, a termő gyümölcsfát!

Letört rózságnak hervad a virága,
A kinek nincs anyja, de nagyon is árva!
Itt az édes anya, a letört rózsáág,
Ki életet adott, hogy lelje halálát.

Megmaradt a bimbó, a kised, az árva,
Világra jövése lett anyja halála.

De szomorú látvány! koporsóésbölcső,
Itt az anya pihen, amott a csecsemő.

De ha felzokog az ártatlan kis árva,
Az anya két karja keblére nem zárja.

Az anyai emlékek tejharmatozása
Meggzúnt a halálnak hideg fuvalmára.

Gyászos igazság az és szomorú a bér,
Mit sokszor a gyermek édes anyjától kér.

Nehéz fájdalomokkal küzdő édes atyja
Rád bizza az árvát meghalt édes anyja.

De nyugodj meg e gyászeset felett,
A jó Isten tudja, hogy miért eshetett.

Nyugodjál meg e bus, isteni végzésen,
A keserű pohárt ürítsd ki békében.

Megnyugszik a lelked, ha szent hittel vallod,
Legyen meg Uram a te szent akaratod!

Mig reá hull a rideg sir hantja,
Mintha ilyen bucsút szólna ajka:

Házasságunknak a kised gyümölcse,
Emlékeztessen rám, elbucsuzó nődre.

Rokonim s barátim, kik hozzám tartoztok,
Lelkemért mondjátok el egy Miatyánkot!

Mig fenn az egekben újra szemlélhettek:
Addig is megáldjon az Isten titeket. Amen.

ÜNNEPEKEN

és vasárnapokon minden
keresztény család egy fejezetet
olvasson a Bibliából. A Biblia
v. a Verses Szentírás

kapható a Verses
Szentírás kiadóhivatalában
Egerben (Heves m.) Ugyanaz
megrendelhető nagyobb kiadás-
ban, egy kötetben.

Szomorúk vigasztalója

a Verses Szentírás, mely
szép egymásutánban elmondja az
összes történeteket, melyek a vi-
lág teremtése óta történtek. Nagy
kiadás 1 kötetben.

beszerezhető a Verses Szent-
írás kiadó-hivatalában
Egerben (Hevesmegye) —

VIII.

Gyermekek fölött.

Dallam: Ha ragyog csillagok sugára.

Virág voltam az élet kertjében,
Tiszta gyermeki örömben éltem;
Virág voltam szülőimnek keblén,
Játszadzott velem a szép remény
Jött a halál, az Isten kertésze,
S életém virágát lemetszette;

S fölvitte az üdvnek angyalkája,
Örök élet szentelt asztalára.

Jó szülőim, tudom, szívetek fáj,
Hogy fiatok messze utra megy már;
Messze utra, sötét sír aljába,
A síron túl fel a mennyországba!

Két szemetek — tudom — könybe lábad,
Ha látjátok sok kis pajtáskámat;
Játékimat hogyha meglátjátok,
Tudom, nehéz bánat száll reátok.

Nekem is fáj, hogy mennem kell messze,
Tinéktek bűt s bánatot szerevezve;

Kedves atyám, szerető jó anyám,
Oh de fáj, hogy könnyetek hull reám.

De felettem sokat ne sírjatok,
Mert én nagyon, nagyon boldog vagyok.
Angyalszárnyon megyek föl az égbe,
A dicsőült lelkek seregébe.

Gondoljatok néha fiatokra,
Szeretetem a sír el nem oltja.
Hogyha majd az angyalok közt leszek,
Imádkozom velök tiértetek.

Jó testvérim jertek közelembe,
Játszótársim ti is közelebbre!
Nézeljétek kicsiny koporsómat,
Hintsetek rá sok szép virágokat.

Kisdud siromhoz majd jöjjetek ki,
Annak hantján virágokat szedni;
Bucsucsókot hintek már felétek,
Mert kinyitva látom a mennyéget.

Látják szemeim a boldogságot,
Kis angyalok várakoznak rám ott...
Szülők, rokon, testvérek, barátom,
Végbucsuzóm — az Isten megáldjon! Amen.

oh édes megváltom nevérd hűm

Hosszas betegségben kimultak fölött.

Dallam: Zöldelő virágszál vagy te, oh Mária.

Készen van a nyughely, melyre régen vártál,
Szenvedéseidben, melyre régen vágytál;
Készen a koporsó, nyughelyet ad néked,
Itt ért véget minden földi szenvedésed.

Fájdalmak nyilai a testedre szálltak,
Életed napjai keserűkké váltak;
Most kitérte kezét az égnek orvos, a
És szenvedésedet már meggyógyította.

Hozzá tartozói ne sirjatok érte,
Ereszszétek békén csendes nyughelyére;
Ha egyszer föl tudna még rebegni nyelve,
E gyarló életről csak panaszt emelne.

Gyász koporsójában mielőtt elválna,
Kezeit felétek áldásra kitérte;
Meggőzöni mindazt, mit érte tettetek,
Égi áldások közt távozik tőletek.

Nyugodjál tehát meg, pályád befutottad,
A szenvedéseket mind végig harcoltad.

Ajkadnak végszava legyen hálaadás,
Mert elmúlt fájdalmad, nem kell ápolgatás.

Jézus szent irgalma meggyógyított végre,
Keresztje vezesse lelkedet az égbe.

S Lázárral együtt a paradicsomkertbe,
Dicsérhesd az Istent örökkön örökre.

Ha eljövend egykor az ítélet napja,
Felkelünk mindnyájan angyali szózatra;
Szűz anyánk, Mária, kérd Istent érettünk,
Hogy szent Fiad jobbán veled örvendhessünk.

Kereszt jár — kint van Amen.

Hosszas betegségben kimult ifjú felett.

Dallam: Ki halva fekszik itt gyászos stb.

Sok szenvedéseim véget értek immár,
Porló csontjaimra csöndes koporsó vár.
Hosszú szenvedéseimért,

Most nyertem meg az égi bért.

Minék is sirnátok — Hogy meghalva láttok?!
Elmegyek pihenni — A hol nem fáj semmi.

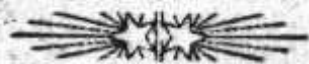
Ugy hervadok régen, mint a letört virág,
Örömet nem nyújtott ez gyarló világ.

Nem rettegek hát elválni,

A halállal szembezállni;

A sirban enyhet lel — E szenvedő kebel,
Lelkem fölrepüle — A mennybe örülve.

Bár ifjukoromnak napjait most éltem,
De sulyos bajokkal volt tele az éltem!
Nekem minden rózsaszálon,
Tövis termett minden ágon,
Mely testem sértette, — Lelkem emésztette,
De biztam Jézusban — És az égi jussban.
Fogadd bucsuzásom, te világi élet,
Mert elhervadt testem a sötét siré lett.
Lelkem pedig átaladom,
Neked szerelmes Jézusom,
Hogy koronát mennybe — Tegyéél majd fejemre;
Jézusom védjél meg, — Ki most hozzád térek.
A kiket szerettem, a kik megsirattatok,
Kik szenvedésemben hiven ápoltatok.
Legyen rajtatok szent áldás,
Már nem kell az ápolgatás.
Fáradságtok bére — Legyen meg az égbe,
Az örök életnek, — Jutalmát vegyétek.
Szerettem az Istent s Hit, Reményt ápolva,
Örömmel zárom le szemem végálomra.
Szenvedés helyett boldogság,
Vár reám a Szentháromság,
A kereszt oltalma — Örökösödik siromra,
Honnan egykor mennybe — Vitetem örömbe.
Amen.

XI.

A szt. olvasó társulatának kimult tagja felett.

Dallam: Királyi zászlók lobognak.

Hiv társaim ide jertek, — Akik velem kötöttétek,
Szűz Mária koszorúját, — Az olvasó aranylánczát.
Én is Mária kertjének, — Olvasója egyletének,
Voltam virágja és tagja, — Égi rózsák ápolója.

Kezeim többé nem tartják, — Szűz Mária olvasóját;
De ezt, mint legdrágább kincsem, Még a sirba is elviszem.
Társaim, akik voltatok, — Lelkemért imádkoztatok!
Oh mondjátok el fölöttem, A szent titkokat helyettem.

Lelkem érzi szent örömmel, Hogyha olvasó zengéssel,
Kisérítek végutjára, — Be fog jutni mennyországba.
Koporsóman a fedelet, — Olvasóval diszitsétek!
Hosszu utamon ez légyen, Mennyországba a vezérem.

Szemfödömön a virágok, Hadd legyenek a szent titkok,
A koszoru a keresztmen, Miatyánk s Üdvözlet legyen.
Az Isten dicsőítése, — Legyen a szívembe vésve,
Hogy elkészülve lépjek be, Boldogságos égi kertbe.

Egylettársaim jöjjetek! — Végáldásomat vegyétek!
Legyen éltetek boldogság! Áldjon meg a Szentháromság!
Vándor idő ez az élet, — Mely a sirnál ér csak véget;
Hol a nyugalom párnája, — Fejünket álomra várja.

Ott olyan hosszú lesz a tél, Hol a tavasz csak egyszer kél;
De e régen várt kikelet, — Termi az örök életet.
Végzetlen Szentháromság, — Szűz Mária égi virág!
Sietve megyek hozzátok, Oh nyissatok mennyországot!
Ajkamnak ez lesz végszava: Üdvözlégy szép szűz Mária!

XII.

Halottas ének.

Dallam: Örülj, vigadj tisztaságban.

Ötözzetek gyászruhás szent olvasóbeliek,
Mert egy rózsát leszakasztott a halál közületek.
Imádkozzunk érte, — Hogy Jézus nevébe, —
Nyugodjon békességbe!

2. Rózsakoszorúnkegyága, halva fekszik előttünk
A békességnek álmába már elköltözött tőlünk.
Imádkozzunk érte stb.

3. Mig élő volt e világba, egy szív-lélek volt velünk
Mert a drága rózsafüzért össze olvasztá velünk.
Imádkozzunk érte stb.

4. Örvendetes és bánatos, dicsőséges titokba,
Velünk volt minden ájtatos szent búcsújárásunkba
Imádkozzunk érte stb.

5. Istentől megdicsőített és kiválasztott szentek,
Az Isten szent színe előtt érte esedeztetek.
Imádkozzunk érte stb.

6. Angyalok kilencz karjai egekől leszálljatok,
E meghitt társunknak lelkét egekbe sorozzátok.
Imádkozzátok érte stb.

7. Szent Domonkos édes atyánk kérünk szóljal
A megfeszített Jézusnál esedezzel érte, [helyette,
Hogy piros szent vére, drága szenvedése,
Legyen üdvességére! — Imádkozzunk érte stb.

8. Fogadjátok fel tagjaimat szent olvasóbeliek,
Az elkészített siromhoz vigyétek a testemet,
Lelkem dicsőségbe, szentek seregébe
Mehessen dicsőségbe! — Imádkozzunk érte stb.

XIII.

Sok árvát hagyott apa vagy anya felett.

Dallam: Oh világi gyarlóság.

Aj, de szivrepestő szó! A szótét gyászkoporsó,
Melyre az árvák könye, Gyászharatként hullott le,
Mert abba — meghalva Nyugszik az édes apa, anya.

Az özvegynek hű férje, Az árvák jó szüléje,
A koporsó ölében, Alszik csendesen, mélyen.
Könyhullás, — Zokogás, Nem költi fel a sirás.

Nincs szív, a mely ne fájna, E szomorú látványra,
Hogy ez árva gyermekek Könyezve keseregnek.
Közéjük, — Az örök, Mély fájdalom költözött.

Kesergő özvegy anya, Elhagyatott sok árva!
Nincs már, a ki szeressen, Ápoljon s védelmezzen.
Elzárva, — Sirjába, Halál hideg karjába.

Az özvegy s árvák szíve, Búbánattal van telve;
Mert nekik ez életben, Gyász és fájdalom terem.
Fájdalom, — Siralom, Terem a gyász siralom.

Az égre nézzetek fel — Könyező szemetekkel!
Jó atyátok oda ment — Hogy szeressen odafent.
Angyalok, — Szent karok, Vele vigyáznak rátok.

Szünjön meg fájdalmatok, Bárelmegy jó atyátok.
Az ő lelke mennybe jár, — Titeket is oda vár.
Örömmel, — Vig szívvél, Örökös szeretettel,

Szűz Mária az égből, Letekint szent székéből;
Ki az árvák könyeit, — Az özvegy jajszavait,
Felírja, — Számolja, — Örömmel változtatja.

A koporsó, mely bezár, Nem leszen örökös zár.
Jézus sem marada ott, Megnyitván, feltámadott.
A siri éj, — Csak egy tél, Melyre örök tavasz kél.

Az Ur Jézus nevében, Nyugodjál békességben.
Mig a test dicsőséggel, Egyesül a lélekkel.
Szent hited, Tégedet, akkor a mennybe vezet. Amen.

elated Jézus XIV. év-örökös

Ifju házaspár felett. *imádkozás*

Dallam: Geczemani kertben a halál.

Az ifju házasok öröme,
Mély fájdalommal van befödve,
Mert a házasság aranylánczát,
A halál széttépte virágát.

E két szívet még csak most fűzte
Egybe a házasság szentsége. *egykor*

De a szeretetnek kötelét,
A halál kezei elmetszék.

Hitestársam nem is remélted,
Hogy ily hamar elhagylak téged.
Szived megsebzé a fájdalom,
Hogy engem befed a sírhalom.

Reményeink elhervadáznak,
Velem együtt a sírba szállottak,
De így akarta ezt az Isten,
Nyugodj meg hát a szent végezetén.

Köszönöm, hogy szenvedésemben,
Apolgattál a betegségemben.
Azt kívánom neked szívemből,
Áldjon Isten a magas mennyből

Ne sirj, szüntesd gyász könyeidet,
Szünjön meg végtelen keserved.
Szerelmünk erősebb a halálnál,
Egykor lelked mennybe rám talál.

Ott öröme válnak könyeink,
Meggzünnek a földi keserveink
Ne hidd öröknek az elválást,
Reméld egykor a viszontlátást.

Mindnyájan, kik hozzám tartoztok,
Én érettem imádkozzatok!
Tudom, hogy fáj eltávozásom,
De ezt így akarta Jézusom

Hiszem az ő égi kegyelmét,
Hogy soha nem hagyja gyermekét,
Nekem is ő adhat kegyelmét, *ket*
Számomra megnyitja az eget.

Szűz Mária, mint égi anyám,
A mennyországban vár én reám.
A Hit, Remény és a Szeretet,
Vezérelje hozzá lelkemet. Amen.

XV.

Hirtelen halállal kimult felett.

Dallama: Mondj naponként és óránként.

Életemnek derült napja még tegnap fenragyogott
Oly hirtelen és váratlan immár bealkonyodott.
Sötét sir lett az éjszaka, melyben letűnt életem.
Ez életből véletlenül halál törébe estem.

A mulandó gyarló világ néha oly sokat ígér;
Amde a ki abban bizik, egy sirhalom lesz a bér,
Mert a ki friss egészségben a napot látja,
Este már koporsó lehet annak örökös ágya.

Ez az élet füst és pára, nem lehet benne bizni;
Kecsegtessen bár örömmel, nem lehet annak hinni.
Mert virágnál is mulandóbb a világ hiu szava,
A mint ezt hirtelen történt halálom is mutatja.

Az isteni gondviselés végezte ezt fölöttem,
Szenhittel nyugszom meg tehát ezen égi törvényben

Isten adta életemet, Ő neki adom vissza,
Legyen rajtam véghetetlen mennyei szent irgalma.

Azok, a kikhez fűzött a szeretett rózsaláncza,
Fájlalva teszik testemet a koporsó deszkába.
Hogy közülök ily hirtelen nekem válnom kellett,
Az elválásnak fájdalma ütött szívökben sebet.

Kedveseim ne sirjatok, vigasztaljon a szent hit!
Nem fogja örök sir fedni portestemnek hamvait.
Égi béke szárnyat öltve virraszt sirhantom felett;
És egykorfen a menyekben megláttok még engemet.

Ott a béke égi székje várja az én lelkemet,
Jézus vére, szent keresztje, reményem, oda vezet.
Ha mint gyarló és halandó vétkeztem az ég ellen,
Bűneimet szánva-bánva szálljon reám kegyelem.

Imádkozzunk mi is ezen kimult atyánkfiáért,
Kérjük Isten szent kegyelmét az ő lelki üdveért,
Hogy adjon bűnbocsánatot ez ellene vétőnek,
A szigorú igazságot irgalma enyhítse meg.

Oh üdvözítő Jézusunk, világnak megváltója,
Te is tekints le az égből ezen kimult szolgálóra!
Szabadítsd meg az ő lelkét a kinoknak helyétől,
A végítélet nagy napján állítsd jobb kezed felől.

Szűz Mária! könyörgésed engesztelje fiadat,
Kezeiddel vezéreljed ezen kimult szolgálót,
Hogy ott fen a mennyországban ő is imádkozhasson,
A megdicőült lelkekkel örökké vigadhasson.

Jaj annak, kit e nap készületlen talál,
Mert annak lelkére vár az örök halál.
Ott már nincs bűnbánás, nem lesz irgalmazás,
Nem ment meg senkit a sirás, zokogás!

Gondold meg oh ember, hogy mi lesz belőled!
Vagy el kell kárhozni vagy szentnek kell lenned!
Térj meg hát vakmerő, bűnökben heverő,
Hogy irgalmas legyen a jó Teremtő.

Nincsen állandóság e földi hajlékba;
E gyászkoporsóban mutatja a példa.
Kimult atyánkfia, halála mutatja,
Hogy földi létünknek sir a határa.

Oh hatalmas Isten kimult gyermekednek,
Bűnét megbocsátván, neki kegyelmezz meg,
Az ítélet napján, sirból feltámadván,
Kegyelmedből álljon szent trónod jobbán. Amen.

XVII.

Dallam: Szent Anna, szent Anna.

halálról élők megemlékeztek!
E világba nagyon el ne merüljete,
Mintha mindörökké csak itten élnétek,
Felettébb csak ehhez ragaszkodni, vétek!
Készüljetek ama jobb életre menni;
E romlandó testet ha majd le kell tenni;

Engedj örök nyugodalmat Uram az ő lelkének,
Üdvösséges feltámadást földben nyugvó testének.
Legyen kedves te előtted e gyász-ájtatosságunk,
Hogy ez előttünk nyuvóval egykor mennybe jut-
[hassunk! Amen.

MÁSODIK SZAKASZ.

XVI.

Halottas énekek.

Tulajdon dallam.

Retentő félelem tölti be a szívet,
Midőn lángözönben eljő az ítélet.
A trombita zendül, a sirhant megrendül,
Midőn haragodtól ég s föld romba dül.

Az ég oszlopai mind összeomlanak,
Nap, hold és csillagok tüzlángba borulnak.
Iszonyu leszen a nap, mely akkor felvirrad,
Kezdeté leszen a nagy számadásnak.

Az örök ítélő bírónak szavára,
A holtak reszketve mennek számadásra;
A bíró szavára vagy jobbra vagy balra,
Jutnak szent öröme, vagy kárhozatra.

Ne halasztgassátok megjobbulástokat,
Itt nem ígérhettek magatoknak sokat.

Elmulik e világ és ennek formája,
Oszlopait, ha az Ur keze megrázza.
Minden változandó, akármit itt látunk,
Halálunkkor tőtünk mindent elbocsátunk.

Vár az örök élet a nagy boldogsággal,
Egy örökké tartó mennyei világgal.
Oda igyekezzék minden kívánságunk,
Mert ott vár Jézusunk, megtartónk, váltságunk.

Mig a kegyelemnek napjai tartanak,
Bennünket megtérni s jóra inditsanak;
Mert ha készületlen s bűnben találtatunk,
Ama jobb életre be nem fogadtatunk.

Mit használ megnyerni az egész világot,
Ha elveszítjük azt a nagy boldogságot,
Melyet Jézus ígért mindazok számára,
Kik bűnből megtörténvén, haladnak utána.

Azon igyekezzünk, hogy mennybe juthassunk,
Isten színe előtt hittel megállhassunk.
Részesi lehessünk a mennyei jóknak,
Ne legyünk rabjai az elmulandóknak.

Szomorú a halál, a gyarló embernek,
A halál kezétől mindenek rettegnek;
Kiváltképen kik e világba merülnek,
Nehéz ez élettől megválni ezeknek.

De egyszer eljön a halálnak postája,
A halandót csendes sirral megkinálja.
És a sok bajokkal küzdő nyugalmat lel,
A sirnak ölében nyugszik a kebel.

Én is elvégezvén pályafutásomat,
E siralomvölgyben bujdosásaimat,
Nyugton sirba szállok, tudom, hogy egykoron,
Feltámasztja Jézus elszenderült porom.

XVIII.

Dallam: Előttem Jézusom leborulok.

Rémitő — oh halál — a te kezéd,
Mikor fegyveredet felemeled. γ
Előttem a király koronája,
Porba hull, mint a koldus pálczája.

Hideg vagy, mint a tél zordon szele,
Kemény, mint a kősziklák kebele.
Nem tekinted az árvák könyeit, \times
Nem hallod az özvegy jajszavait,

Midőn szárnyaidat kiterjeszted,
Rémitő kezéd, ha felemeled,
Megrendül előtted a hatalom,
Mert félelem ül gyászhomlokodon.

Te vagy, ki az olajfák hegyén,
Üdvözítőnk előtt megjelenvén,

Téged megpillantván, elborzadott,
Vért izzadván, a földre roskadott.

Jaj! Te nálad ő sem nyert kegyeimet,
Nekem akkor hogy kegyelmeznél meg?
A ki Ádám bűnös fia vagyok,
Életemmel most neked adózok.

Porból lett testemen hatalmad nagy,
De lelkemmel tudom szabad nem vagy,
Mert azt Jézusomnak ajánlottam,
Kitől a keresztfán megváltattam.

Azért bátran megyek mély síromba,
Mint örökös, csendes hajlékomba;
Ne sirjatok, mert én oda megyek,
Ahol soha többé nem szenvedek. ↑

Füls Gyászoló feleim ne sirjatok, X
Hogy tőlem örökre elmaradtok!

his jelen Az égben majd megláttok engemet,
ma Ha majd bevégezitek élteteket.

meg Jézus és Mária szent neviben, X
látok Síromba megyek azon szent hitben,
emgri Hogy megnyerem bűnöm bocsánatát,
nek Jézus nekem megnyitja országát.

XIX.

Dallam: A keresztfához megyek.

Gyász borult e hajlékra, Mert a halál angyala,
Gyászfátyolát ráveti, — Elhervasztott egy életet,
Annak siri ágyat vetett, — Jézus irgalmazz neki!

Megnyilt az égi pálya, — Az örök boldogságra,
Hosszú útra kell menni, Csendes temetőbe megyen,
Honnan visszatérés nincsen, Jézus irgalmazz neki!

Imádd az égi Atyát, — Mert bűne bocsánatát
A vezeklő megnyeri; Oh bocsásd meg a sok vétet,
Melyekkel ellened vétett, Jézus irgalmazz neki!

Jó hitestárs, ne könyezz, Mert az ember sorsa ez,
Mi is meg fogunk halni, Nézz az égre szemekkel,
És mondd összetett kezekkel, Jézus irgalmazz neki!

Bár nehéz a lemondás, — Keserű az elválás,
Nehéz elfelejteni, — De ezt az Isten akarta,
Őt kérjed hát megnyugodva, Jézus irgalmazz neki!

Kik őtet fájlaljátok, — Halálát siratjátok;
Hozzá tartozójai, — Az itt nyugvó lelkére,
Mondjátok, szentáldást kérve, Jézus irgalmazz neki!

Ha a koporsója zárja, — Majd örökre bezárja,
És a sírnak hantjai — Reáhullnak s a kemény rög,
Koporsója felett dörög, Isten irgalmazz neki!

Ha majd a sír ölében, Teste nyugszik békében,
Ítéletre fog várni; — Béke lengjen sírja felett,
Kedvesi mondják a mellett, Jézus irgalmazz neki!

És ha az örök bíró, — Angyali trombita szó
Harsogva azt hirdeti, Nyiljon meg a sírok hantja,
Mert itt az ítéletnapja, — Jézus irgalmazz neki!

Ha pedig a halottak, — A sírból feltámadnak,
És meg fognak jelenni, A rettentő számadásra,
Az ítélet kimondásra, — Jézus irgalmazz neki!

XX.

Dallam: Jézusomnak kegyelméből már elértem.

Gyászkoporsómhoz jöjjetek, Most vagyok köztetek,
Hitestársam, gyermekeim, — Elbucsuzom tőletek,
Mert már nemsokára, — Készülök sír-ágyba,
Itt hagylak árvaságra.

Kedves párom, tudom, hogy fáj, A te szived érettem,
Kivel csendes boldogságban, Nagyon sok évet éltem,
De a halál mérge, — Szívünket széptépte,
Jutottál özvegységre.

Nem az életet sajnálom, Hogy azt most itt kell hagy-
Szívemet az szomorítja, Hogy tőled el kell válnom,
Hogy sohasem láthatlak, Nem vigasztalhatlak,
Gyötörnek a fájdalmak.

Aldást kérekrád az égből, Hogy gondomat viseltes,
Ugysem kell már ápolgatás, Nem szenvedek én több,
Hogyha sértettelek, Oh kérek, bocsáss meg, [bet]
Mig a sírba nem megyek.

Gyermekeim, ne sirjatok, Könyetek ne öntsétek,
Mig a sirhalom reám hull, Végáldásom vegyétek,
Legyetek boldogok, — Szelidek s boldogok,

Aldás szálljon reátok. *mig földön laktok*
Szerető jó anyákat, — Szeret:ben tartsátok,
Bánatos özvegységében, — Őtet vigasztaljátok,
Vágszavam ezt mondja . . . Gyászos sirhalomba:
Megyek sötét síromba.

Jó rokonom, testvéreim, Barátom s szomszédim,
Az Isten áldása szálljon — Reátok, ösmerőseim,
Síromhoz jöjjetek, — Oda kísérjétek,
Értem könyörögjétek!

Atya, Fiu és Szentlélek, Lehetem nektek adom,
Sírom fölött Jézusomnak, Szent keresztje virasszon,
Szűz anyám Mária, — Ölelj karjaidra,
Vidd lelkem mennyországba. Amen.

XXI.

Dallam: Könyörülj Istenem én bűnös.

Halál, koporsó, sír, sötét gyász, enyészet,
Ez leszen vége az ember életének,
Élj sok esztendőket bár, Ez az élet határ,
Bölcsödtől kezdve, a temető reád vár.

Örökkévalóság tárja fel kapuját,
Oda jut a lélek, ha a test sátorát
A halálnak vasköze, Lerontja fegyvere,
Sír ölébe omlik minden dicsősége.

Oh, ha meggondolná az ember életét,
 S eszébe forgatná annak rövidségét,
 Megutálná szépségét, — S annak ékességét,
 Azok helyett kérné lelke üdvösségét.
 De ha ezredévet adna is a világ,
 Ahhoz képest mi az örökkévalóság,
 Mely oly megmérhetetlen, És oly véghetetlen
 Idő, melynek soha végzete nem leszen.
 Oda nem kísér el senkit a gazdagság,
 Nem rettent meg senkit ott a hatalmasság.
 Kik anyától születnek, — Rajtuk így végeztek,
 Hogy porrá kell lenni a porrá lett testnek.
 Mondja a Szentírás: A milyen az élet,
 Olyan lesz halála a földi embernek,
 Jutalom a jó tettért, — Büntetés a bűnért,
 Az örök Igazság osztja ki ezen bért.
 Kincs, vagyon, a melyért fáradtál, szenvedtél,
 Értök végórádról tán megfeledkeztél,
 Hozzád hűtlenek lesznek, Rajtad nem segítnek,
 A végső nagy útra nélkülök kell menned.
 De a cselekedet, legyen az rossz vagy jó,
 Sírodon át kísér téged, oh halandó,
 Pártfogód lesz jó teted, — Az üdvözi téged,
 De a halálos bűn szerez gyötrelmeket.
 Azért van még idő, élők vigyázzatok,
 E világhoz nagyon ne ragaszkodjatok,

Hogy az utolsó napon, — Végső óráton,
 A halál váratlan rátok ne akadjon.
 Itt a gyászos példa, a mely arra tanít,
 Hogy itt kell hagyni a világ örömeit,
 Mert hogy ha meggondolod, Végső állapotod,
 Vagyszintnek kell lenned, vagy el kell kárhoznod.
 Az Isten nevében az itt nyugvó halott,
 Mig be nem takarják a nehéz sirhantok,
 Arra tanít bennünket, — S inti keblünket,
 Hogy ne legyünk rabja földi életünknek.
 Keressük az Istent, mig arra időnk van,
 Mert ő készít helyet nekünk mennyországban.
 A Hit, Remény, Szeretet, — Egykor oda vezet,
 Hová már e kimult, jámbor lélek siet.
 Jertek le angyalok, vigyétek fel őtet,
 Gyönyörűségében az örök életnek,
 Lelkének az ég nyitva, — Teste lent a sirba,
 Nyugodjon, mig az Ur ítéletre hívja.
 Hogy akkor felébredve, Az örök életre
 Velünk mennyországban az Istent dicsérje. Amen.

XXII.

Dallama: Dicsérjétek, tiszteljétek, ti keresztények.

Búcsút vennem, el kell mennem
E földről nekem,
Fényességben, dicsőségben,
Leszen én lelkem,
 Jézusom kebelébe, Rejtőzöm szent ölébe,
Hittel megyek és sietek Isten elébe.

Ott vigszágom, boldogságom végnélkül leszen,
Angyalokkal, szent karokkal élek a mennyben,
E világnak szépségét és mulandó örömet,
Örömmel hagyom itt annak eltűnő fényét.
Csalfa remény, világi fény, én már elmegyek,
Én nem vagyok már rabotok és nem is leszek,
Az isteni szeretet tőletek már megmentett,
Már nem háborithatjátok többé lelkemet.
Teljes hittel és reménnyel, szent szeretettel,
Isten szava hívására válok innen el.
Oh örökös boldogság és angyali vigaszság,
Melyhez hasonlót nem adhat e gyarló világ.
Portestemet föld ölének örömmel adom,
Mert én hiszem, hogy végtelen nem kell porlanom.

Mert Jézus példájából tudom, hogy majd a sirból
Felkelvén, új élet lesz a holtak porából.
Nem félek és nem rettegek a síréjjeltől,
Ennek hantja bár elzár a földi élettől;
De tudom, hogy örök élet sir nélkül nem lehet,
Ez égi hit megnyugtatja az én lelkemet.
Kik fájlaltok, ne sirjatok azért fölöttem,
Mert Jézushoz, Megváltómhoz költözik lelkem,
Egykor ti is énvelem örvendeztek mellettem,
Mennysorszámban, a hol újra láthatok engem. Amen.

XXIII.

Dallam: Élőknek, holtaknak Ura, kegyes Atyánk.

Di atyánk, ki vagy a mennybe, téged kérünk,
E kimult lélekért hallgass meg kérésünk:
Bűneit töröld el — Jézus szent neveddel,
Üdvösség kereszfája, Vezessd őt mennysországra!
Megszenteltessék a te dicső szent neved,
Adj a kimultaknak irgalmat s kegyelmet.
Bűneit töröld el stb.
Jöjjön el országod, oh mennyei Atya,
Itt nyugvó szolgádnak vigasztalására.
Bűneit töröld el stb.
Legyen meg Uram a te szent akaratod,
A gonosz lélektől mentse meg őt karod.
Bűneit töröld el stb.

Miképen a mennyben, úgy itt e földön is,
Hatalmad nagy, de van irgalmasságod is.

Bűneit töröld el stb.

Add meg a mi mindennapi kenyerünket,
E megholtnak pedig az örök életet.

Bűneit töröld el stb.

Bocsásd meg jó atyánk, a mi vétkeinket,
Hogy kedvesebb legyen e kérésünk neked.

Bűneit töröld el stb.

És ne vigy minket a kísértetbe Uram!
Hogy buzgóbbak legyünk imádságainkban.

Bűneit töröld el stb.

De szabadíts a gonosztól bennünket,
És mivelünk együtt e kimult hiv lelkét.

Bűneit töröld el stb.

Üdvözlégy Mária, malasztal vagy teljes,
Szolgádnak a lelkét mennyországba vezesd.

Bűneit töröld el stb.

Ur vagyon te veled, légy te e lélekkel,
Mely fiad nevében csak most nyugodott el.

Bűneit töröld el stb.

Te vagy áldott Anya az asszonyok között,
Emeld magadhoz őt, ki hozzád költözött.

Bűneit töröld el stb.

És áldott méhednek gyümölcse a Jézus,
Megboldogult lélek, siess, hogy hozzá jutsz.

Bűneit töröld el stb.

Asszonyunk Mária, Istennek szent anyja,
Imádkozz érte s vezesd mennyországba.

Bűneit töröld el stb.

lelkünk XXIV. üdvösege

Dallam: Kérésünk hallgasd meg, nagy irgalmú Isten.

h sötét koporsó, — Melynek fedelére,
A benyugvó neve, Gyászszal van bevésve,
Oly szomorú minden betű,
Mert ráhullott a keserű
Bánattal telt könnyű.

Koporsó, szemfedél, enyészet jelképe,
A benne nyugvót befedi gyász éje;
Mint szerető édes anya, átöleli a sir karja,
Reá borul hantja.

Oh ember, nézz ide, itt látod a példát,
A gyönyörben bizva, életed ne éld át.
Mert szépséged, mely most virúl, földi boldogság-
Holnap már sirba hull! [től vidúl,

Élted vidámságát nem nézi a halál,
Rejtezsz sziklák közé, ott is reád talál,
Földi lánczok elszakadnak, földi lángok elham-
Ha sirba hullanak. [vadnak,

Arany, ezüst és kincs, tündöklő köveknek
Arán sem nyerhetsz a haláltól kegyelmet,

Ha fegyverét felemeli, életedet nem kiméli,
Fonalát elmetszi.

Azért szerezzük meg a mennyei kincset,
Mit a sötét halál meg nem semmisíthet,
Hogy végóránk legyen csendes, siri álmunk édes-
Dicsőséggel teljes. [séges,

Itt szendergő halott, éretted könyörgünk,
Ezen óhajással sirodba kísérünk,
Hogy fenn a csillagos égben, részesítsen kegyel-
Az irgalmas Isten. Amen. [mében.

Halottas ének XXV. szavával

Dallam: Oh irgalmas, kegyes Jézus.

Bevégezted koporsóba nyugvó halott életedet,
Ittzokognak, itt könyeznek, kik téged szerettek,
Gyászágyon vagy kiterítve, készülsz hosszú útra,
Mely kedveseidtől elzár, készülsz hideg sirba.
Hideg a sziv, mely titeket olyan forrón szeretett,
Hideg a kéz, jaj nem keres az árváknak kenyeret,
Gyászos özvegy, oh borulj rá a pihenő kebelre,
Melyből az élet kioltá a halál hideg szele.

Bucsuját veszi tőletek, figyeljetek szavára,
Özvegy anya, árva gyermek, borulj koporsójára,
Isten veled éltem párja, akit forrón szerettem,
Isten vigyázzon reátok, ti kis árva gyermekem!

Tudjátok, hogy szerettelek, amíg köztetek éltem,
De a halál eloltotta szeretetem és életem,

Hitestársam, gyermekeim, köszönöm hűségteket,
Hogy hosszas szenvedésemben rám gondot viselte-

Isten után árváimat egyedül reád bizom, [tek.
Mert engemet már tőletek elzár sötétlő sirom;
Barátaim, rokonaim, kik itt vagytok körültem,
Bocsássatok meg, ha nektek valamikor vétettem!

Legyen éltetek boldogság! értem imádkozzatok;
Jézus, Mária, szent József kezébe ajánljatok,
Elhagylak már gyarló világ, te tőled már elválok,
Élő emberek, egykoron ti is utánam juttok.

Ajkam utolsó mondása: éljetej jámborságban,
Hogy egykor láthassuk egymást örökös boldogság-
És már készülök pihenni örökös sirházamban [ban.
Ésvárom üdvösségemet egykor a mennyországban!

XXVI.

Dallam: Üdvözlégy édes Jézusunk.

Porrá lesz gyarló testünk végre, Visszatér a föld ölébe,
Mindennap és minden óra, — Emlékeztet koporsóra,
A velünk született bűnért, — Halállal fizetjük a bért,
Ha életünk napja lejár, Egy csendes sir magába zár.

A paloták zárt kapuját, — Ugy, mint kunyhók ajtaját,
A halál keze kinyitja, — Hogy prédáját elragadja,
Mérgező nyílát nem kimélve, — Im ide is bevetette,
Jézusnak e buzgó hívét, — Megsebezte jámbor szívet.

Itt nyugszik ő megpihenve, — Szemfedővel leterítve
Kedvesei fájdalmára, — Készül örökös utjára.

Hervadt arczára nézzetek! — Ott a béke és szeretet,
Melylyel hozzátartozóit, — Megáldja gyászos feleit.

Kik érette keseregtek, — Lelkeért könyörögjete,
Hogy felvitessen az égbe, — Paradicsomnak kertjébe.
S ha jó éltetek végnapja, Magához vár mennyországba.

Amen.

a fényes nap XXVII. *már lenni*

Dallam: Jézus Krisztus drága piros vére.

Szomoru halotti gyülekezet,

Isten hozott ide titeket,

Hogy szomoru ünnepnapot üljünk,
E jámbor lélekről emlékezzünk.

Vegyünk példát és mi is tanuljunk,
Hogy itt nem lesz örökös lakásunk;
E földön nincs valódi boldogság,
Ez nem egyéb, mint egy fényes rabság.

Itt nincs valóságos nyugodalom,
Mig be nem fed a csöndes sirhalom.
Bujdosás az ember élete,
Mig a koporsó nem lesz nyughelye.

Isten nevében kimult barátunk,
Most veied is utoljára vagyunk,
Hogy a végelválás mély fájdalom,
Kísérjen ki örökös utadra.

Legyen vezéred az Ur szent teste,
Mely mint utolsó szentség szivedbe
Lakozik, mint angyali eledel,
Hogy Jézus elébe vezessen fel.

Krisztus keresztje legyen csillagod,
Az ő szentséges anyja gyámolod;
Sötét sirod éjszakája felett,
Örködjének a mennyei szentek.

És ha majd eljön felébredésed,
Derüljön reád mennyei kikelet,
Hogy magadra angyszárnyat öltve,
Bejuthassál az égi örömbe.

XXVIII.

Dallam: Add nekem Jézus szivedet.

Az Atyának, Fiunak és Szentlélek Istennek
Nevében, már e világtól örök búcsút veszek,
Azt akarta a Teremtő, Hogy testemet a tenető
Rejtse el, mig az ítélet nagy napja el nem jő.

Nem oly rettentő a halál, amilyennek látszik,
A sirnak csendes ölében a test csak aluszik,
Nem örökös ez az alvás, Mert eljő a viszontlátás,
Mert a sir álmának vége lesz a feltámadás.

Az arkangyal trombitája a sirba leh-
E hangokra a koporsó fedele föl pattan,
Feltörrik a sirhantokat S az ott nyug-
Felébredstvé, új életre vezetik azokat.

Az örökkévalóságnak kapuja megnyílik,
És az utolsó ítélet megkezdődik,
Bár rettentő lesz az a nap, Mert a szentek is borzad-
De végnélküli örömbe jutnak az igazak. [nak]

Engemet is az a remény kísér a sirszájba,
Hogy megvallott bűnöm az Isten megbocsátja,
Adósságomat eltörli, Fogságomat könnyébbíti,
Nagy irgalmú kegyelméből magához fog vinni.

Oly fájdalmas az elválás, de azért engemet
Ne sirassatok, érettem ne hulljon könyetek,
Mert engemet Jézusom vár És karjával keblébe zár,
S reám derül egy végtelen mennyei fénysugár.

Koporsómra imádságból koszorut kössetek,
Szent olvasóval fűzzétek által kezeimet, [ben,
Igy bocsásatok el szépen, Az Ur Jézus szent nevé-
És mondjátok tiszta szívvél: nyugodjon békében!

Várunk majd egy örök tavaszt,
Mely mennyei rózsát fakaszt,
Melyet az égi hazában minden ember leszakaszt.

Amen.

XXIX.

Dallam: Mély aízattal köszöntlek.

A trombita ha megzendül, Az ég szórja tűznyilát
Mennyörögve ha romba dül S lángba borul a viág.
Oh te napfénybe öltözött, Élők s holtak bírása!
Tekints, ki hozzád költözött, Itt nyugvó hűszolgádra.

Igazságod szent haragja, Ha majd számot kérni jó,
Kiket fed a sírok hantja, — Itéletre mind ki jó.
Szolgád lelkének bocsásd meg, Minden gyarlósá-
Töröld el minden ellened, Elkövetett vétkeid. [gait,

Ha a birói székben ülsz, És felnyitod a könyvet,
Midőn itéletre készülsz, Ha az ég és föld reszket:
Szent igazságodnál legyen Nagyobb a te irgalmad,
Hogy kárhozatra ne essen védelmezd megszolgádat.

Az irgalmasságnak vére — Törülje el vétkeid,
Szent keresztjének érdeme — Mulja felül bűneid.
Ki az embert üdvösségre Nem pedig kárhozatra,
Teremtéd örök életre, Vezesd szent országodba!

Amen.

oh édes megváltó XXX. *ne nérd bűneimet*

Dallam: Szent Anna, szent Anna stb.

„Atyám, hogyha lehet muljék el e pohár,
Halál gyötrelmével, mely megtöltve van már!
Az olajfák hegyén, reszkető kebellet,
Igy sohajtott Jézus, szörnyű félelemmel.”

Midőn maga előtt meglátta a halált,
Rémitő szárnyával, midőn melléje szállt,
Rettegés fogta el annak látásától,
Leroskadt s verejték hullott szent arczáról.

Mert oly rémitő a halál ábrázata,
Hogy halandó ember azt ki nem mondhatja,
Pedig mindenkinek át kell rajta esni,
Nem menekülhet meg attól soha senki.

Fedje bár testedet selyem, bársony ruha,
Gyöngy, arany, gyémántkő legyen reá rakva:
Férgek eledelét takarják azok el,
Mert a test azzá lesz, ha a sír fedl el.

Nézzük, mi az ember e muló világban?
Nem más, mint magának bérese, szolgája.
A múlandó javak gyűjtésébe merül,
Éjjelt nappalá tesz, fut, fárad és kerül.

Soha nem szűnik meg fáradni elméje,
Meg nem szünő gondja kiterjed mindenre.
Csak három dolog van, a mire nem gondol,
Ez pedig a halál, ítélet és pokol.

Nem sokat törődik legdrágább kincsével,
Istentől adatott egyentlen lelkével.

A ki csak egyedül vagyonát neveli,
Jaj lesz, ha ez által a lelkét elveszti.

Mit szólsz, ha az örök bíró majd előtted,
Ki fogja nyitni azt a rettentő könyvet.
A melyben tetteid mind fel vannak írva,
Gondold meg, jó vagy rossz lesz-e az számodra?

Előtted a kettős örökkévalóság:
Égi boldogság vagy pokolbeli rabság.
Az egyik üdvözít, a másik kárhozat,
Hogy mit érdemelsz meg, gondold meg magadat.

A földi gazdagság, a melyért küzdöttél,
És a kincsek, melyet oly hiven gyűjtöttél,
Mind ellenségeid fognak egykor lenni,
Hogy miattok üdvöd nem tudtad keresni!

Még ma itt az idő, a megtérés napja,
Uj napot élünk-e? — azt senki sem tudja,

Mert már a siron tul, hiába akarunk.
A vétkek szennyétől meg nem tisztulhatunk.

Kövessük a Jézust, a ki minket vezet,
Hogy gyermeki legyünk, hordjuk a keresztet,
A melyet ő azért adott a vállainkra,
Hogy utat mutasson azzal a mennyországba.

Erre tanít minket e gyászos koporsó,
Hogy nincs e világon semmi maradandó.
Itt nyugvó barátunk figyelmeztet minket,
Hogy ekkép hagyjuk itt mi is ez életet!

Te pedig Istenben megboldogult lélek,
Nyugodjál békével, készen van már helyed,
Legyen üdvösséged mély sirod keblébe,
Hogy tisztán juthass fel az Isten elébe.

A hit virágai nyiljanak sirodon,
Melyen az üdv reményharmatja ragyogjon!
Szeretet angyala virasszon felette,
Mely egykor emeljen a csillagos égbe.

Áldjon meg az Atya, Fiu és Szentlélek,
Tegyen boldoggá, ha eljő az ítélet.
Jézus Mária és szent József nevében
A feltámadásig nyugodj békességben. Amen.

XXXI.

Dallam: Ur Jézus szent szive hű imadására.

Engedj Uram örök nyugalmat neki,
Égi világosság fényeskedjen neki.

A tisztító tűzre, égető lángokra
Hulljon le a Jézus piros vérharmatja.

Édes Üdvözítőm egész életedért,
Keresztfán kiömlött minden csepp véredért.

Légy irgalmas neki az iszonyú kinban,
Enyhítsd fájdalmát a purgatóriumban.

Napfénybe öltözött holtaknak birája!
A szörnyű tüzlángban nincs örömhozsanna.

Fiad érdemeért kérünk szabadíts meg,
Hogy vig alleluját zengjen szent nevednek.

A szörnyű fájdalom, kinek mély tengere,
A melyben a lelkek el vannak temetve.

Mi hozzánk szólnak ők összekulcsolt kézzel,
Hogy segítsünk rajtok könyörgéseinkkel.

Koporsóját hintsd be a hit virágával,
Szemfedelét pedig menyei sugarral.

Malasztod kegyének égi harmatárja
Szálljon rá lelkének örökös utjára.

Égi szerelmednek tündöklő szent fénye,
Vele együtt szálljon a sir éjjelébe.

Sirhantján az örök élet pálmafája,
Jézus keresztjének legyen oltalmára.

A sir homályában védelmezze őtet,
A hit, remény és angyali szeretet.

A siri álomnak hajnalhasadása,

Ragyogjon rá egykor fenn a mennyországba.

Addig pedig én Uram, adj nyugalmat neki!
Örök világosság fényeskedjen neki! Amen.

XXXII.

Dallam: Jer menjünk Kálváriára.

A Teremtőnek szavára — Leomlott a lélek vára,
Az emberi test porrá lett — Miből egykor teremtetett.
Szép az ember mig itten él, Szébb ő minden teremtménynél,
Életében: halandó — Isten képéhez hasonló.
Ily széppé a lélek teszi — Mit az Isten adott neki,
És rábizván az emberre — Hogy annak gondját viselje.

De ha a lélek a testtől — Elszáll földi lakhelyétől,
Az emberi szépség, nagyság, Elhull mint a hervadt virág.
Rá száll az enyészet szele — Szépségét a halál keze
Kegyetlenül letarolja — S fekteti gyászkoporsóba

Hol néhány nap elteltivel — Siri férgek keresik fel,
S ott a lelkünk porhajléka — Férgeknek lesz martaléka.
Borzalmas ez, ha így nézzük, Az élet végét szemléljük.
Azt gondolnánk gyarló észszel, Hogy itt véget ér az ember.

De megzendül a hit szava, Hogy a testnek minden pora,
Egykor új életet nyer — S mint az elvetett mag kikel.

Ez itt nyugvó jámbor halott — Kit Isten magához hívott,
 Bár reá borul a sirhant — Nem marad örökké alatt.
 Ámbár teste a földdé lészen, S porrá lesz a sir ölében,
 De felderül egykor a nap — Midőn újra életet kap.
 A koporsó és sir keble: — A fáradt test nyugvóhelye.
 És az abban való nyugvás, Nem más, mint mély elalvás.
 E siri álmotól az fél — A ki itt gonoszságban él;
 Jaj, mert annak ott sem adnak, Bűnei békét, nyugalmat.
 Amde a kinek élete — Szent jámborságokban telt le,
 Örömmel várja a halált, — Mint üdvadó békehatárt.
 Mig el nem jő a végóra, Készüljünk a hosszú utra,
 A hol e jámbor lélekkel — Vár az Isten szenteivel.
 Most pedig kimult barátunk, E szavakkal elbocsátunk:
 Neked részed a mennyekben — Örök világosság legyen.

XXXIII.

Dallam: Hol vagy én szerelmes Jézus.

Tegnap volt ajkamon utoljára hang,
 Ma már lelkemért szól a gyászos harang,
 Még tegnap itt éltem közöttetek,
 Most a koporsó rejt el tőletek.

Olyanná lettem mint megszedett szőlő,
 A mely fölött sir a bús őszi szellő.
 El kellett válnom az élettől,
 Értem sirankozó kedvesimtől.

De az úr szólított e bús válásra,
 Jézusom hívott hogy menjek hozzája,
 Hogy az itt hagyott földi életért,
 Kezeivel adjon mennyei bért.

Az ő hívására örömmel megyek,
 Csak az fáj, hogy el kell válni tőletek,
 Kik nekem oly kedvesek voltatok,
 Ez életben hozzám tartoztatok.

Ha rám domborul a hideg sirhalom,
 Alatta készen vár a nyugodalom.
 Bármily hosszú lesz is az ottnyugvás,
 Vége lesz, mert lesz feltámadás!

Testemmel, a mely most sirba szenderül,
 Akkor majd a lélek újra egyesül.
 Angyali formát vesz fel magára,
 Ha feltámad trombita szavára.

Akkor majd azokkal, kik sirva állnak,
 Az Istennek jobbán adok hálákat.
 Az örök életet hittel várjuk,
 A hol egymást majd újra meglátjuk. Amen.

XXXIV.

Dallam: Jézus szenvedéséről.

Rám borult a koporsó, rám vár a sirhalom,
 A temető-kertben vár az örök nyugodalom.

Oh Megváltóm — Tőled várom,
 Hogy jobbodon legyen örök lakásom.

Ezt a földi életet másikkal cseréltem fel,
 Bevégeztem a harcot már a szenvedésekkel.
 Oh Megváltóm — Tőled várom sőt.

Testem a földnek adom, honnan egykor vétetett,
Csendes pihenés után várom az ítéletet.

Oh Megváltóm — Tőled várom stb.

De a halál fullánkja lelkemet nem sértheti,
Mert azt az én Teremtőm magához felemeli.

Oh Megváltóm — Tőled várom, stb.

Az életnek tengerén csendes révpartot leltem,
A Hit, Remény, Szeretet égbe emeli lelkem.

Oh Megváltóm — Tőled várom stb.

Hittel szállok a sirba végálmomat aludni,
Vigasztal a remény, hogy nem fogok ott maradni.

Oh Megváltóm — Tőled várom stb.

A szeretet szárnyain száll az ég felé lelkem,
Hol szenvedéseimért örök élet lesz nekem.

Oh Megváltóm — Tőled várom stb.

Tegyétek hát rám bátran a koporsó fedelét,
Csak a Jézus keresztje ékesitse tetejét.

Oh Megváltóm — Tőled várom stb.

Kedvesim ne sirjatok, hogy tőletek elmegyek,
Végső szavam hozzátok: a jó Isten áldjon meg.

Oh Megváltóm — Tőled várom stb.

Az Atyának, Fiunak, Szentléleknek nevébe,
Elindulok nyugodni siromnak éjjelébe.

Oh Megváltóm, — Tőled várom stb.

HARMADIK SZAKASZ.

Halotti virrasztáskor és halottak estéjén

végzendő ájtatosság.

XXXV.

A holtakért való rózsafüzér.

Olvasó előtt mondandó ének.

Dallam: A keresztfához megyek.

Jertek ájtatos hivek! — Gyászkoszorut kössetek.

A bánat virágiból,

Mely által a kimult hivek, — Szabadulást nyerhessenek

A purgatoriumból.

Enyhítsük fájalmokat, — Az Urban elhunytaknak,

A szent rózsafüzérrel.

Hogy ez által könnyebbülést — Nyerjenek és a szenvedést

Viselhessék békével.

Kérjük az Isten Anyját, — A holtak pártfogóját,

Szent olvasó mondással:

Hogy benne bizó hiveit, — Szabadítsa gyermekeit,

Kegyes szószólásával.

Vegyük hát kezeinkbe, — S emeljük az ég fele

A gyászos rózsafüzért,

Hogy ez által a lelkeknek, — Szervedési enyhüljenek,

S nyerjenek mennyei bért.

Az olvasó végzése.

Ezen olvasó áll öt tizedből; Jézus öt szent sebének emlékezetére. Mondása a következő:

† Atyának † Fiunak † és Szentléleknek Amen.

V. Adj Uram örök nyugodalmat a megholt hűveknek.

R. *És az örök világosság fényeskedjen nekik.*

Miatyánk, ki vagy a mennyekben, stb.

Adj Uram örök nyugodalmat stb.

És az örök világosság stb.

Az olvasó kezdetén lévő három szemén egyszer a következő ima mondatik:

Minden hűvek teremő és megváltó Istene, a te szolgálóid és szolgálóid lelkeinek bocsásd meg minden bűneiket és ellened elkövetett vétkeiket. Hogy a mely engedelmet mindenkor óhajtottak, azt ájtatos könyörgések által megnyerhessék, ki élsz és uralkodol mindörökkön örökké. Amen.

Adj uram örök nyugodalmat stb.

És az örök világosság fényeskedjen stb.

Miatyánk, ki vagy stb.

Adj Uram örök nyugodalmat stb.

És az örök világosság stb.

Ez mondatik minden tized után a nagyobb szem olvasóján, melyet „Miatyánk”-nak is neveznek. — Az apró szemeken pedig az Üdvözlég Mária mondatik következőképen:

Üdvözlég Mária, malasztal vagy teljes. Ur vagyon te veled. Te vagy áldott az asszonyok között. És áldott a te méhednek gyümölcse: a Jézus. Jézusom, a te jobb kezed sebéért és az abból kifolyó drága szent véred érdeméért, légy irgalmás minden kimult hűeid lelkeinek. Asszonyunk, szűz Mária, Istennek szent anyja! Imádj Istent a megholt hűvekért, hogy szent fiadnak szenvedése és a te keserves hét fájdalmid által a purgatóriumból kiszabadulván, juthassanak az óhajtott mennyei boldogságba. Amen.

A 2-ik tizedben:

Jézusom a te balkezed sebéért stb.

A 3-ik tizedben:

Jézusom a te jobb lábad sebéért stb.

A 4-ik tizedben:

Jézusom a te ballábad sebéért stb.

Az 5-ik tizedben:

Jézusom a te szent szived mély sebéért.

Befejezésül: Adj Uram örök nyugodalmat stb.

És az örök világosság fényeskedjen neki.

Könyörögjünk: Minden hűvek teremő és megváltó Istene stb. mint fentebb.

XXXVI.

Végzetre elmondatik a következő ének:

Dallam: a Dixit Dominus domino meo.

Uram! Adj örök nyugodalmat e megholt hiveknek,
És az örök világosság fényeskedjen nekik.
Nyugodjanak békességben, — Jézus, Mária nevében.
Oh szentséges szűz Mária, — A holtak vigasztalója.
Vigasztald a megholtakat, — Sebes tűzben kinlódókat.
Oh szentséges Szentháromság, Hozzád kiált szomorúság.
Szomorúak a te hived, — A megholtaknak lelkeik.
Oh szentséges, legjobb Anya, — A holtak szabadítója.
Szabadítsd ki a fogságból, A rettentő nagy kinokból.
Hogy kiáltsanak örömben: Szent vagy Isten az egekben.

Könyörögjünk: Martirok királynéja szűz Mária, megkötöttük a gyászkoszorút a lélek bánatvirágaiból, melyet alázatos szívvel mutatunk neked be a kimult hivek lelkeinek szabadulásáért. Esdve kérünk téged, ajánld fel ezt a te szenvedő szent fiadnak, hogy irgalmának tengerébe és az ő szent szívéből kiömlő vérpatakjába mossa meg a földi bűnök szennyétől a szenvedő lelkeket és vezesd őket azon égi boldogságba, melybe téged is felemelt a te szent fiad, az Ur Jézus Krisztus, ki az Atyával és Szentlélekkel él és uralkodik most és mindörökkön örökké. Amen.

XXXVII.

Litánia a megholtakért.

„Miserere mei Deus.“

Könyörülj Istenem én bűnös lelkemen,
Szánakodjál immár szomorú szívemen.
Haragodnak mennykövét, éles, hegye törét,
Vedd vissza vétkeim büntető eszközét.

Továbbá mosogasd büntől én szívemet,
Kegyes kézzel gyógyítsd sebektől lelkemet.
Bűneimet megvallom, nyilván tapasztalom,
Mik miatt nem lehet semmi vigasztalom.

Vétkeim lelkemet, mint a kigyók marják,
Szüntelen mellemet ássák és furdálják.
Hova fussak szinedtől, fegyveres kezedtől,
Utánam fegyverid, futnak hegyes törid.

Egyedül csak neked, Isten, vétettem,
Te szent szined ellen gonoszt cselekedtem.
Oh kegyelmes Ur Isten, mi hasznod estemen,
Irgalmazz, könyörülj én bűnös lelkemen!

Litánia.

Uram irgalmazz nekünk!

Krisztus kegyelmezz nekünk!

Krisztus hallgass minket!

Krisztus hallgass meg minket!

Mennybeli Atya Isten
Meváltó Fiu Isten

{ Irgalmazz a megholt
hivednek!

Szentlélek Ur Isten
 Szentháromság egy Isten
 Szentséges szűz Mária
 Istennek szent Anyja
 Szent Mihály arkangyal
 Mindnyájan szent angyalok és arkangyalok
Könyörögjete a megholt hivekért!

Irgalmazz a megholt hiveidnek!

Könyörögj a megholt hivekért!

Keresztelő szent János
 Szent Péter apostol
 Szent Pál apostol
 Szent János apostol
 Szent András apostol
 Mindnyájan szent apostolok és evangelisták
Könyörögjete a megholt hivekért!

Könyörögj a megholt hivekért!

Szent István mártir
 Szent Lőrincz mártir
 Mindnyájan szent mártirok
Könyörögjete a megholt hivekért!

Könyörögj a megholt hivekért!

Szent Gergely pápa
 Szent Ambruzs püspök
 Mindnyájan szent püspökök és Confessorok
Könyörögjete a megholt hivekért!

Könyörögj a megholt hivekért!

Szent Mária Magdolna
 Szűz szent Katalin mártir
 Szűz szent Borbála mártir
 Szent Anna asszony
 Szent Örsébet asszony
Könyörögj a megholt hivekért!

Könyörögj a megholt hivekért!

Mindnyájan szent szűzek és asszonyok
Könyörögjete a megholt hivekért!

Istennek minden szentei
Könyörögjete a megholt hivekért!

Isten irgalmazz nekik!
 Uram kegyelmezz nekik!

Isten irgalmazz nekik!
 Uram hallgass meg minket!

Minden gonosztól
 Rettentő haragodtól
 A purgatóriumi fogságtól
 Szent szined látásának halasztásától
Mentsd meg Uram őket!

E világra lett irgalmasságos eljöveteled által
 Csodálatos megtestesülésed által
 Keserves kínszenvedésed és fájdalmaid által
 Szentséges öt mély sebed által
 Gyalázatos, de végtelen érdemű halálod által
 Dicsőséges feltámadásod által
 Csodálatos mennybe meneteled által
 Az általad kiszabadult és minden szenteknek esedezése által

Mentsd meg Uram őket!

Mi bűnösök
 Hogy a megholtaknak büntetéseit kegyelmesen megkönnyebbitsed

Hogy őket szent angyalaid által vigasztaljad
 Hogy őket a szomorúságból örömbé, a sötétségből a szentek világosságába vitessed

Kérünk téged, hallgass meg minket!

Hogy a te szent színed látásában őket mi-
előbb részesítsed

Hogy atyánkfiának s jótevőinknek lelkeit
az örök világosságban részesítsed

Hogy azokat is, kikről senki meg nem em-
lékszik, a tisztító hely kínjaitól megsza-
badítsad

Jézus, Istennek fia

Istennek báránya, ki elveszed a világ bűneit

Engedj nekik örök nyugodalmat!

Istennek báránya, ki elveszed a világ bűneit

Engedj nekik örök nyugodalmat!

Istennek báránya, ki elveszed a világ bűneit

Engedj nekik örök nyugodalmat!

Krisztus hallgass minket!

Krisztus hallgass meg minket!

Uram irgalmazz nekünk!

Krisztus kegyelmezz nekünk!

Uram irgalmazz nekünk!

Miatyánk stb., Üdvözlégy Mária stb.

V. Adj Uram örök nyugodalmat nekik!

R. *És az örök világosság fényeskedjék nekik!*

V. Uram hallgass meg könyörgésünket!

R. *És a mi kiáltásunk jusson elődbe!*

Könyörögjünk: Tégy Uram, kérünk,
szolgáiddal és szolgáló leányaiddal irgalmassá-
got, hogy cselekedeteiknek ne vegyék büntetését,

Kérünk téged hall-
gass meg minket!

kiknek szándékuk volt akaratom szerint élni, hogy
valamint az igaz hit őket e földön hived seregé-
hez számlálta, úgy irgalmad a másvilágon az
angyali karok társaságába segítse, a mi Urunk
Jézus Krisztus által. Amen.

V. Adj Uram örök nyugodalmat nekik!

R. *És az elenyészhetetlen világosság fényeskedjék
nekik. Amen.*

XXXVIII.

Libera me Domini.

Ments meg Uram minket az örök haláltól,
Ama rettenetes napon minden bajtól,
Midőn az ég és föld meg fognak indulni,
Eljössz a világot lángokba itélni.

Reszket minden tagom, borzadok és félek,
Földi pályát végzett szegény bűnös lélek.
Félek a naptól, mely vizsgálni fog s dulni,
Midőn az ég és föld meg fognak indulni.

Haragnak napja az, inség, veszély napja,
Nagy nap, mely a bűnöst gyötrelmek adja.
Midőn Te, ki mindig éltél és fogsz élni,
Eljössz a világot lángokban itélni.

Oh adj Uram örök nyugodalmat nekik,
Örök világosság fényeskedjék nekik,

Hogy trónusod körül udvarolhassanak,
Téged, boldogítót, örökké áldjanak.

V. Adj Uram örök nyugodalmat nekik!

R. És az örök világosság fényeskedjék nekik!

Könyörögjünk: Örökkévaló igaz Isten, irgalmas atya és igaz bíró, kinek igazságos szent haragjától reszketve omlik össze az egész világ, esedezünk szent felséged előtt, hogy szent fiad kiomló vére érdeméért légy irgalmas és kegyelmes minden kimult hivek lelkeinek, hogy megszabadulván a kínok tüzétől, bejutván a mennyországba, a hol téged dicsérhessenek mindörökkön örökké. Amen.

XXXIX.

Zsolozsma a kimult hivekért.

A hajnali órára.

V. Adj Uram örök nyugodalmat a megholt hiveknek

R. És az elenyészhetetlen világosság fényeskedjék nekik!

V. És a hivek lelkei Isten irgalmasságából

R. Békességben nyugodjanak!

Himnus.

Dallam: Mély alázattal köszöntlek stb.

Az Ur Jézus szent nevében — Kimult keresztény hivek,
A tisztító tüzlángokban — Sokat szenvedő lelkek;
Fájdalmas gyötrelmeteken — Segíteni akarunk,
Legyen kedves Isten előtt, — A mi kegyes szándékunk!

Antiphona: Oh Uram! világosodjál meg azoknak, kik a sötétségben és a halál árnyékában ülnek. Az ő lábaiknak igazgatására és a békeségnek utjára.

V. Ha a hamisságokat megtartod Uram!

R. Oh Uram akkor ki állhat meg előtted!

Könyörögjünk: Minden hivek teremő és megváltó Istene stb. (mint fentebb.)

V. Adj Uram örök nyugodalmat nekik!

R. És az örök világosság fényeskedjék nekik!

Dicséretre.

V. A kimult hivek lelkei Isten irgalmasságából

R. Nyugodjanak békességben!

ÉNEK.

Szent Isten nagy irgalmadban — Biznak a kimult hivek,
Igazságod szent haragja — Ne gyuljon fel ellenek!
Bár büntetést érdemlettek — S nagy a te igazságod,
De igazságodnál legyen — Nagyobb irgalmasságod!

Antiphona: Oh Uram világosodjál meg stb.

Könyörögjünk: Minden hivek stb.

Az első órára.

V. A kimult hivek Isten irgalmasságából

R. Nyugodjanak békességben!

ÉNEK.

Oh Jézusom nézd a szent vért, — Mely szivedből kiomlott.
Mely a bűnöknek szennyétől — Minden lelket megmosott.
Ezen szent vér a holtaknak — Oltsa el kínlángjukat,
Hogy a szenvedés helyéről — Jobb kezedhez jussanak.

Antiphona: Oh Uram világosodjál meg stb.
Könyörögjünk: Minden hivek stb.

V. Adj Uram örök nyugodalmat nekik!

R. És az örök világosság fényeskedjék nekik!

A harmadik órára.

ÉNEK.

Oh vigasztaló Szentlélek! — Nézz a kimult hivekre,
Tűzöknek lángját oltsa el — Kegyelmed égi vize!
Mennyei szent malasztoddal — Vigasztald meg szívöket,
Az üdvösségnek szárnyain — Emeld magadhoz őket!

Antiphona: Oh Uram világosodjál meg stb.

Könyörögjünk: Minden hivek stb.

V. Adj Uram örök nyugodalmat nekik!

R. És az örök világosság fényeskedjék nekik!

A hatodik órára.

ÉNEK.

Végzetlen Szentháromság — Atya, Fiú Szentlélek!
Irgalmadban bizik a sok — Ezer szenvedő lélek.
Végtelen igazságodat — Engesztelje irgalmad,
Vedd atyai kegyelmedbe — Kimult hív szolgálodat!

Antiphona: Oh Uram világosodjál meg stb.

Könyörögjünk: Minden hivek stb.

V. Adj Uram örök nyugodalmat nekik!

R. És az örök világosság fényeskedjék nekik!

A kilencedik órára.

ÉNEK.

Mária! Szentháromságnak — Malasztokkal telt kincse,
Könyörgésed a holtakra — Édes vigaszt hintse!

Rabságokból mentse őket — Anyai szószólásod;
Nyissa meg nekik az eget — Hatalmas pártfogásod!

Antiphona: Oh Uram világosodjál meg stb.

Könyörögjünk: Minden hivek stb.

V. Adj Uram örök nyugodalmat nekik!

R. És az örök világosság fényeskedjék nekik!

Vacsernyére.

V. A kimult hivek lelkei Isten irgalmasságából

R. Békességben nyugodjanak.

ÉNEK.

Angyalok, kik a holtakat, — Mig e világon éltek,
Az életnek ösvényein — Ég felé vezettétek:
A vigasztaló hit szárnyán — Szálljatok le hozzájuk,
Hogy a Remény és Szeretet — Fűzze őket hozzátok.

Antiphona: Oh Uram világosodjál meg stb.

Könyörögjünk: Minden hivek stb.

V. Adj Uram örök nyugodalmat nekik!

R. És az örök világosság fényeskedjék nekik!

Befejezés.

V. A kimult hiveknek lelkei Isten irgalmasságából

R. Békességben nyugodjanak.

ÉNEK.

Minden megdicsőült szentek, — Kik az eget birjátok,
Kik a kimultakkal együtt — Ezt a földet laktátok;
Könyörgéssel, esdekléssel — Kérjétek a jó Istent,
Hogy Őt azok is dicsérjék — Ti veletek odafent.

Antiphona: Oh Uram világosodjál meg azoknak, kik a sötétségben és a halál árnyékában ülnek, az ő lábaiknak igazgatására és a békeségnek utjára.

V. Ha a hamisságokat tekinted Uram,

R. *Oh Uram ki állhat meg akkor előtted?!*

Könyörgjünk: Minden hivek teremő és megváltó Istene, a te szolgálid és szolgálóid lelkelnek minden bűneiket megbocsássad; hogy a mely engedelmet mindenkor óhajtottak, az ájtatos könyörgések által megnyerjék, ki élsz és uralkodol most és mindörökkön örökké. Amen.

V. Adj Uram örök nyugodalmat nekik!

R. *És az örök világosság fényeskedjék nekik!*

Ajánló ének.

Végzetetlen, mérhetetlen — Ura égnek és földnek,
Irgalmadért, kegyelmedért — Vedd be könyörgésünket!
Hogy a holtak és kimultak — Bocsánatot nyerjenek,
Szent országod, boldogságod — Fényeskedjék nekik.
(Itt következik a halottak litániája, lásd 59. lapon.) [Amen.]

CXXIX. zsoltár.

A mélységekből kiáltok fel hozzád én Uram!
Hallgasd meg, midőn elődbe esdekelve jut szavam.
Ha följegyzed vétkeinket és számot jössz tartani:
Istenem! ki bir előtted akkoron megállani?

Nálad a kegy és bocsánat, hogy tiszteltessék neved,
Benned bizva, szent igédre épitem reményemet,
Lelkem hévvel és epedve várja szent kegyelmedet,
Reggeltől estig te benned bizva töltöm életemet.

Izrael remélj az Urban, benne üdv remélni,
Ő a váltság, ő ki fog majd bűneidből menteni.
Adj Uram a megholtaknak a sírban szent megnyugvást,
És a végítélet napján adj boldog feltámadást!

Könyörgjünk: Ne szállj Uram ítéletre szolgálid és szolgálóiddal, mert egy ember sem igazul meg előtted, ha csak te nem adsz neki teljes bűnbocsánatot. Kérünk azért, ne terhelje őket a te birói ítéleted, kiket a keresztény hivek könyörgése ajánl neked, hanem malasztod segítségével legyenek méltók kikerülni a bosszuállás ítéletét, kik midőn éltek a Szentháromság jelével voltak felékesítve, ki élsz és uralkodol most és mindörökkön örökké. Amen.

XL.

Temetői hangok.

Oh édes, Dallam: Szent Anna, szent Anna.
Oh halandó ember, tekints szét e helyen,
Sokat tanulhatsz itt, bár csendes itt minden.
E gyászkeret az Isten veteményes kertje,
Hol az elvetett mag: az emberek teste.

Ez a csendes sírkeret egyszer ér oly tavaszt,
Mely az itt nyugvókban új életet fakaszt:
Ha az ítéletnek napja lesugárzik,
A porrá vált ember újra testté válik!

Itt nincs szívet bántó igazságtalanság,
Itt az egyenlőség, itt az egyformaság.
Tekintsük csak végig sírok keresztjeit,
Itt a halál mindent szépen kiegyenlít.

Márvány emléki közt a dúsgazdagoknak,
Beroskadt sirjait nézd a koldusoknak.
Hogy melyikre vár majd üdvös feltámadás?
Megmagyarázza ezt nekünk a SZENTIRÁS.*)

Egymás mellett nyugszik itt az ur és szolga,
Egyenlővé vált itt mindkettőnek pora.
A bíró és a rab mind együtt pihennek,
Itt várja mindenik a nagy ítéletet.

Itt a bosszuálló, mérges ellenfelek
Szép egyetértéssel, csendesen pihennek.
Itt már nem utálja a szegényt a gazdag,
Mindkettőnek testén a férgek osztoznak.

A fősvény nem óhajt itt kincset gyűjteni,
Maglehet, szeretné azt is kiosztani,
Melyet az életben tán hamisan szerzett,
Érzi, hogy kemény lesz ezért az ítélet.

Látod, így fizetik ki a fáradságod,
Melylyel meg akartad nyerni a világot.
Kevés ennyi birtok egy élő embernek,
Mely halála után oly soknak' elég lett.

*) Olvasd a „SZENTIRÁS“-t versekben. Kapható az Egri Nyomda-Részvénytársaságnál, Egerben.

Csöndes sír ölében, bármit sem szólanak,
Hogy miképen éljünk, — tanítanak a holtak.
Legyünk jók, jámborak és Istenszeretők,
Akkor nem nézzük oly félve a temetőt.

Az a boldog halott, kit embertársai
Igaz szeretettel, sirva kísérik ki,
De vigadnak rajta a mennyei karok,
Hogy az égi ország egygyel szaporodott.

Ugy éljünk tehát, hogy ne kelljen jajdulni,
Ha majd az utolsó óra fog kondulni,
E szavakat legyünk méltók meghallani:
„Jöjjetek én hozzám atyám áldottai.“

Ez a kert az Isten veteményes kertje,
Ösmerjük mindnyájan, „temető“ a neve.
Előbb, avagy utóbb mi is oda jutunk,
De lelkünk égbe száll s felderül hajnalunk!

XLI.

Dallam: Kérlek oh emberi nemzet.

Itt a sírhantok honába, A holtak birodalmába,
Mindenki szálljon magába.
Minket is e busz vidék vár, Ha életünk napja
Egy sírhalom magába zár. [lejár,
Itt a gazdag a szegénnyel, A nagy ur a jöve-
Osztozik ezen törvénnyel. [vénnyel,
Ifjút, öreget sorjába, — A szépet rothadás várja,
Gyengét, erőset föld zárja.

Még most a kik ép lábakon, Tapodunk a sirhan-
 A porral vegyült csontokon. [tokon,
 Szedjük rendbe dolgainkat. Készítsük a hosszú
 Ugy várjuk végső óránkat. [utat,
 Szűz Mária segít minket, Elhagyni sok vétkeinket,
 Megjobbítani életünket.
 Jézusom adj boldogulást. A holtaknak szent nyu-
 Nekünk pedig megjobbulást. [govást,
 Atya, Fiu és Szentlélek, Oh adj örök üdvösséget,
 Minden kimult hiveidnek. Amen.

XLII.

Az árvák és özvegyekről.

Mohida, *Dallam: Szent Anna, Szent Anna.*
 Mária, tekints le csillagtrónusodról!
 Riarmatos a virág a sok könnyhullástól,
 Mely omlik az árvák s özvegyek szeméből,
 Kik hozzád esdenek siralom völgyéből.

Jaj de szomorú kert a gyászos temető!
 Sok itt a porló szív, sok itt a könnyező,
 Itt az élethatár — itt a végelválás,
 Itt már nem ébreszt fel senkit a zokogás.

Mint őszi vihartól összetört rózsafa,
 A sirok közt úgy jár a bús özvegy anyja.

Kis árvájaival roskad egy sirhantra,
 Mely alatt nyugszik a hű társ és jó atya.

„Nyilj meg óh hideg sir! — zokognak az árvák,
 Oh add vissza nekünk az édes jó atyát;
 Hadd tárja ki felénk atyai karjait,
 Ölelje keblére árva gyermekeit!

Jaj de csöndes a sir, néma a temető
 Mély álmát aluszsza a kenyérkereső,
 Az atyai szivre halál keze borul,
 A szerető szivre sirhalom domborul.

De van az égben egy mindenható Atya,
 A ki az árvák könnyeit számlálja,
 Van egy anya, a ki maga is árva volt,
 Mikor szent szülötte a keresztfán megholt.

Nézzétek a mezők szép liliomait
 És tekintsétek meg az ég madarait,
 A ki őket bölcsen védi és ápolja:
 Reátok ezerszer nagyobb az ő gondja.

Ez az égi atya azt mondja minékünk,
 Hogy örök életet halál által nyerünk.
 A mily szivrepesztő itt a végelválás,
 Oly szívvidító lesz ott a viszontlátás! Amen.

A Szentírás az
 ír és balzsam
 minden szomorú
 ... szívnek ...

A Szentírásban
 találás megnyug-
 vást minden földi
 csapás ellen

XLIII.

Dallam: Tiszta fénylő kék egek.

ÁRIA az egekből,
Nézz le dicsőségedből,
Segítségedet várja
A bús özvegy, árva!

Szomorú a temető, — Mert sok ott a könnyező,
Itt a végső elválás, — Azért van a sok sirás.
Hozzad sóhajt az özvegy, — Ha a temetőbe megy,
A hol a sirkeresztet, — Zokogva öleli meg.
A sir virágaira, — Könyharmatját hullatja,
Mely úgy omlik szeméből, Mint zápor a felhőből.
Mint összetört lilium, — Leroskad a sirhanton,
Hol a férj és jó atya, — Örök álmát alussza.
Midőn a temetőből, — A halottak kertjéből
Haza megy hajlékába, — Otthon új bánat várja.
Szive csaknem meghasad, A bús özvegy anyának,
Midőn körül zokogják, — Az apátlan kis árvák!
Könnye hull az árvákra, — Velők sir fájdalmába,
Mert szemei nem látják, — A szerető jó atyát.
Mert a kenyérkereső, — Tápláló s védelmező,
Édes atyai kezek, — Koporsóba pihennek.
Oh! de boldogok vagytok, Kik meg nem kóstonak.
A búbanat kenyérét, Az árva gyász életét. [tátok
Nagy a világ, de benne, Az árvának nincs helye,
Sir a zárt ajtó előtt, — De nem lel könnyörülőt,

Nincs meddig a nap felkél, Több édes anya egynél,
A ki azt elvesztette, Lelkét gyászba temette.
Ha a halál karjába, Pihen az édes anya,
Reá koporsó borul, Nehéz sirhant domborul.
Leroskad a bús árva, Virágos sirdombjára,
Szívét fájdalom tépi, Panaszát sirva zengi:
Kedves szülőm sirodából, Keljfel gyászkoporsódból,
Csak még egyszer öleld meg Árván maradt gyer-
[három] [özvegyed] [meked].
Miért nem mehetek hozzád, Csókolni hideg orczád.
Ha melletted pihennék, Fájdalmat nem éreznék,
Drága sirhant: melletted Keresek menedéket,
Jaj de boldog lehetnék, Ha én is meghalhatnék!

Figyelmeztetés!

Azon családfő, a ki a maga és családja lelki üdvösségére gondol, el ne mulassza a „Verses Szentírást” beszerezni. — Az egész 1 nagy kötetből áll és

capható egyedül a Verses Szentírás kiadóhivatalában Egerben (Heves m.)

ÜNNEPEKEN

és vasárnapokon minden keresztény család egy fejezetet olvas a Bibliából. A Biblia v. a Verses Szentírás kapható a Verses Szentírás kiadóhivatalában Egerben (Heves m.) Ugyanaz megrendelhető nagyobb kiadásban, egy kötetben,

A Messiás születése

valamint az összes bibliai történetek a világ teremtésétől a mai napig benyújtottak a most megjelent Verses Szentírásban. — 2176 oldal négy kötetben — Megrendelhető a Verses Szentírás kiadóhivatalában Egerben (Heves megye.) — Ugyanaz egy kötetben kapható.

Szomorúk vigasztalója

a Verses Szentírás, mely szép es. masutánban elmondja az összes történeteket, melyek a világ teremtése óta történtek. Nagy kiadás 1 kötetben beszerezhető a Verses Szentírás kiadóhivatalában Egerben (Hevesmegye.) —

XLIV.

FÜGGELÉK

A szent keresztút gyakorlása a kimúlt hivek üdvéért.

I. ÁLLOMÁS — ÉNEK.

Dallam: Szent Anna, szent Anna.

AZ ártatlanságot halálra ítélik;
Jézus hamis bírák elé állittatik,
Nagy fájdalomért e hamis ítéletnek:
Irgalmazz, kegyelmezz a kimúlt hiveknek!

V. Adj Uram örök nyugodalmat nekik!
R. És az örök világosság fényeskedjen nekik!

Könyörögjünk: Oh megváltó Jézusunk ezen fájdalmad érdeméért kérünk tégedet, nyisd meg kereszteddal a szenvedő lelkek lángbörtönének ajtaját, hogy megigazulva kegyelmed által bejuthassanak azon mennyei boldogságba, a hol te az Atyával és Szentlélekkel egyetemben élsz és uralkodol mindörökkön örökké. Amen.

Miatyánk stb.

Függelék.

77

Üdvözlégy Mária, malasztal vagy teljes, Ur vagy teveled. Te vagy áldott az asszonyok között. És áldott a te méhednek gyümölcse: a Jézus! Jézusom a te kinszenvedésed érdemeért kérünk tégedet légy irgalmas és kegyelmes kimúlt hived lelkeinek! Asszonyunk szűz Mária, Istennek szent Anyja stb.

V. Könyörülj Uram, könyörülj a kimúlt hivek [lelkein!]

R. És légy irgalmas szabadítójuk a purgatoriumban szenvedőknek.

II. ÁLLOMÁS — ÉNEK.

Málladra tették már a halál eszközét;
Roskadozva viszed a kereszt nagy terhét,
Nagy fájdalmaidért ezen szenvedésnek,
Irgalmazz, kegyelmezz a kimúlt hiveknek!

V. Adj Uram örök nyugodalmat nekik stb.
R. És az örök világosság fényeskedjék nekik!

(Folytatódik, mint az első állomásnál.)

III. ÁLLOMÁS. — ÉNEK.

Először roskadsz le már a kereszt alatt,
A mi véghetetlen bűneink miatt;

Oh szenvedő Jézus, bocsásd meg vétünkét!
Irgalmazz, kegyelmezz a kimult hiveknek!
V. Adj Uram stb.

—
IV. ÁLLOMÁS. — ÉNEK.

Kesergő szűz Anyád könnyezve jön feléd,
Végtelen fájdalom epeszti szent szivét.
Jézusom, ki sirva vigasztalád őtet,
Irgalmazz, kegyelmezz a kimult hiveknek!
V. Adj Uram stb.

—
V. ÁLLOMÁS. — ÉNEK.

Anehéz keresztet nem bírják vállaid;
Cziréneus Simont hajtják hóhéraid,
Hogy segítsen vinni az iszonyú terhet,
Jézusom! Irgalmazz a kimult hiveknek!
V. Adj Uram stb.

—
VI. ÁLLOMÁS — ÉNEK.

Veronika asszony fehér kendőt nyujtott,
Hogy azzal törüléd vérbe borult arczod.
Tekintsd oh Jézusom, kiömlő véredet,
Irgalmazz, kegyelmezz a kimult hiveknek!
V. Adj Uram stb.

VII. ÁLLOMÁS. — ÉNEK.

Másodszor omlott már földre gyenge tested,
Ezer ütésekkel sujtanak és vernek.
Kínszenvedő Jézus, áldjuk szent nevedet,
Irgalmazz, kegyelmezz a kimult hiveknek!
V. Adj Uram stb.

—
VIII. ÁLLOMÁS. — ÉNEK.

Jertek Jeruzsálem gyászos leányai,
Látván a fájdalmak tengerébe uszni.
Mi is sirva kérjük szenvedő szivedet:
Irgalmazz, könyörülj a kimult hiveknek!
V. Adj Uram stb.

—
IX. ÁLLOMÁS. — ÉNEK.

Algolgota tövén harmadszor estél el,
Gyászkereszted alatt bűneink terhével.
Jézus, kinek testét borítja ezer seb,
Irgalmazz, kegyelmezz a kimult hiveknek!
V. Adj Uram stb.

—
X. ÁLLOMÁS. — ÉNEK.

Akálváriára feljutottál immár,
Ahol ruháidtól újra megfosztattál,

Oh Jézus, ki értünk ily szégyent szenvedett,
Irgalmazz, kegyelmezz a kimúlt hiveknek!

V. Adj Uram stb.

XI. ÁLLOMÁS. — ÉNEK.

Nehéz kalapácsok, nehéz ütésekkkel,
Keresztre feszítnek tompa vasszögekkel.
Jézusom, ki értünk szenvedéd ezeket:
Irgalmazz, kegyelmezz a kimúlt hiveknek!

V. Adj Uram stb.

XII. ÁLLOMÁS. — ÉNEK.

A keresztfán, a mely fel van már állítva,
Ott függsz ég s föld között váltságink nagy ára,
Istennek báránya, vedd el bűneinket,
Irgalmazz, kegyelmezz a kimúlt hiveknek!

V. Adj Uram stb.

XIII. ÁLLOMÁS. — ÉNEK.

Oh Jézusom! A te isteni szent tested,
Meghalva, szűz Anyád ölébe tétetett;
Ki értünk meghaltál, hogy megválts bennünket,
Irgalmazz, kegyelmezz a megholt hiveknek!

V. Adj Uram stb.

XIV. ÁLLOMÁS. — ÉNEK.

Nyugszik már szent tested a gyászkoporsóban,
Melyet elhelyeztek a sötét sírboltban,
Érdemeért minden kinszenvedésnek,
Irgalmazz, kegyelmezz a megholt hiveknek!

V. Adj Uram örök nyugodalmat nekik!

R. És az örök világosság fényeskedjék nekik!

Könyörögjünk: Oh megváltó Jézusunk stb.

Miatyánk stb., Üdvözlégy stb.

V. Könyörülj Uram, könyörülj stb.

R. És légy irgalmas szabadítójuk stb.

FELAJÁNLTÁS. — ÉNEK.

Kinszenvedő Jézus egész életedért,
Ezer sebeidből kiomlott véredért,
Ez ájtatosságot felajánljuk neked,
Irgalmazz, kegyelmezz a kimúlt hiveknek!

V. A hivek lelkei Isten irgalmasságából,

R. Nyugodjanak békességben.

Könyörögjünk: Oh te emberi testbe öltözött és kinok tengerébe merült Istenember, megjártuk azon utat, melyet fájdalmaid megszentelték; fogadd el kérünk ezen ájtatosságunkat, a

világból kimúlt hivek lelki üdveért, a purgatoriumban szenvedők szabadulásáért, hogy szenvedésed és szent halálod érdeme által bejuthassanak azon ohajtott boldogságba, a hol Te az Atyával és Szentlélekkel egyetemben élsz és uralkodol mindörökké. Amen.

 XLV.

Ének a purgatoriumban levőkről.

Dallam: Jézusomnak kegyelméből stb.

Szenvedő Jézus szívének kiömlő piros vére,
Mennyei harmatként hulljon a kinlódók lelkére,
Kik bűnüket bánva, Szenvednek rabságban,
A purgatoriumban.

A büntetés lángtengerét, a melyben ők szenvednek,
Oltsa el megmérhetetlen könyörülő kegyelmed.
Szüntesd haragodat, Enyhítsd fájdalmokat,
Oltsad el tüzlángjokat.

Kegyelmed mély tengerének mennyei kútforrása,
Legyen a kimúlt hiveknek rég várt szabadulása,
Kik a szenvedésben, Hitben és Reményben,
Biznak szent kegyelmedben. [nünke..

Elhunyt szülők, testvérinkért oh hallgass meg ben-
jóltevőink s barátainkért vedd el könyörgésünket,
Szűz Anyád fájdalma, Legyen könyhullása,
Kiszabadulásokra,

A te szent igazságodnál legyen nagyobb kegyelmed
Éreztess a szenvedőkkel mennyei szent szerelmed,
Légy irgalmas Atyjok, Kegyelmes orvosuk,
És megszabadítójuk. [gyalok,
Minden megdicsőült szentnek, angyalok s arkan-
Könyörögjétek érettök Kerubim s Szerfimok,
Hogy a kimúlt hivek, Az égben veletek,
Szent örömben éljenek.

 XLVI.

Az özvegyek és árvák keserve.

Dallam: Isten veled kegyhely stb.

SZŰZ MÁRIA, tekints le az égből,
Nézd a könyvet, mi hull a szemekből.
Zokog a bús özvegy és az árva,
Mert a bánat szívükbe van zárva.
Oh ne hagyd el őket Szűz Mária,
Szomorú árváknak édes anyja!

Gyászba borult az özvegy élete,
Zokogva jár a temető kertbe,
Sirva borul férje gyászantjára,
Szive majd meghasad fájdalmába,
Oh ne hagyd stb.

Midőn zápor könyeit kisirta,
Busan tér a temetőből vissza;

De szívében megujul a bánat,
Mert látja az atyátlan árvákat.

Oh ne hagyd stb.

Nincs szomorúbb az árva életnél,
Jaj, mert nincs több édes Anya egynél,
Ha ezt az egyet is elvesztette,
Ráborul a fájdalom tengere.

Oh ne hagyd stb.

Nagy a világ, sem hossza, sem vége,
De az árva nem lel nyugtot benne.
Zokogva sir a zárt ajtók mellett,
De nem talál könyörülő szívet.

Oh ne hagyd stb.

Jajszavakkal keresi szülőjét,
Ki oly forrón szerette gyermekét.
Jaj! de azok a szerető szívek,
Sir ölében meghallva pihennek.

Oh ne hagyd stb.

Kimegyen a gyásztemető kertbe,
Odaviszi szívének keserve;
Zokogva leroskad a sirdombra,
Mint ősszel a hervadó fák lombja.

Oh ne hagyd stb.

Kelj fel szülőm! — így szól fájdalmába,
Kelj fel árvád gyászos jajszávára.
Csak még egyszer karodat kitárjad,

Öleld meg szomorú, bús árvádat.

Oh ne hagyd stb.

Vagy bocsáss le engemet is hozzád,
Hadd csókolhassam meg hideg orczád.
És ha melléd lenyugszom a sirba,
Bús gyermeked nem lesz többé árva.

Oh ne hagyd stb.

Jaj, de csöndes, jaj, de néma a sir,
Nem hallja meg az árvát, bárhogy sir.
Hiába omlanak a lángkönyvek,
Nem adja vissza a jó szülőket.

Oh ne hagyd stb.

Ámde az vigasztaljon titeket,
Hogy halál nélkül nincs örök élet.
Azt mondja egy égi biztató szó:
Hogy a mennynek útja a koporsó.

Oh ne hagyd stb.

A mennyország boldogságnak háza,
Ahol nem jut senki árvaságra,
A mily keserű itt az elválás,
Oly édes lesz ott a viszontlátás.

Oh ne hagyd stb.

XLVII.

Dallam: Oh ki ez oltáron kenyérszine alatt.

GYÁSZBA öltözzetek temető virági,
Holtak hazája ez, ezt mély gyász illeti,
Mondjuk szent érzettel: „adj Uram irgalmat,
Az itt nyugovóknak!”

Jertek buzgó hivek, gyász bucsujárásra,
Ejtsünk gyászkönyeket a holtak hantjára.

Mondjuk szent érzettel stb.

Jertek, keressük fel azt a kedves hantot,
Amely alatt nyugszik oly sok drága halott.

Mondjuk szent érzettel stb.

Jertek és hullassunk fájdalomkönyeket,
Öntözzük meg azzal a sirkereszteket.

Mondjuk szent érzettel stb.

Oh, mert nincsen köztünk, akinek ne volna,
A gyásztemetőbe egy kedves halottja.

Mondjuk szent érzettel stb.

Apa, anya, testvér, hitestárs, jó barát,
Egésztik itt ki a halottak sorát.

Mondjuk szent érzettel stb.

Minekünk is itt lesz egykor nyugvóhelyünk,
Egykor a gyászének így hangzik felettünk:

Mondjuk szent érzettel stb.

A most itt nyugovóknak legyen édes álmok,
Őrök dicsőséges a feltámadások.

Mondjuk szent érzettel: Adj Uram irgalmat,

Az itt nyugovóknak! Amen.

XLVIII.

Dallam: Oh szomorú Jézus, angyalok öröme.

Ez a gyarló világ, — Itt méri ki neked,
Keskeny sirgödörből — Álló örökséged.

Sok fáradságodért — Azt kapod jutalmul,
Hogy meghalsz és reád — Nehéz sirhant borul.

Itt válsz el kincsedtől, — Mit küzdve szereztél,
Elhagyod azt, a kit — Oly nagyon szerettél.

Igy fizet meg neked, — Ez a csalárd világ,
Nagyon sokat ígér, — Mégis keveset ad.

Csábító szavával — Hiteget és biztat,
Te nem is gondolod, — Hol veti ágyadat.

Midőn hálójába — Már bevont tégedet,
A sirba fekteti — Por tetemeidet.

Lelkedet, a melylyel — A világ nem gondol,
Nem prédálja-e fel, — Kárhozat és pokol?

Mert mint oroszán, — Test, világ és sátán,
Leselkedik a te — Lelkiüdvőd után.

Százezerszeres jaj — Annak a léleknek,
A mely kifeszített — Hálójába esett.

A világ szépsége, — Jégre épített vár,
Ha elolvad olyan lesz, — Mint szennyes mocsár,

Mely undokká teszi — A lélek szépségét,
Bűnnel mocskolja el — A szívnek épségét.
Mézzei telt pohárt nyújt, — Hitegető keze,
Pedig lélekölő — Méreg rejlik benne.

Ne higgy a világnak, Szép színnel bármit ígér,
Nehogy eltemessen — Egy kárhozatos sír.
Csak az Istent szeresd — És kövesd parancsát,
Hogy elnyerd az Örök élet koronáját.

XLIX.

Dallam: Jézus szenvedéséről.

Mintgyászba borulterdő, Bánattal van befestve,
A fájdalom honába, — A sirok bús keresztje.
Adj nyugodalmat és irgalmat, Szent vigalmat,
Ur Isten a holtaknak.

Mindenik gyászkeresztre, A bánat könyeivel,
A fájdalom angyala, — E szavakat írta fel:
Adj nyugodalmat stb.

Szentelt föld ez, a hova Lépteink most vezettek,
Mert kedvesin hamvai lehetnek a porszemek.

Adj nyugalmat stb.

Emeljük az ég felé Összekulcsolt kezünket,
Hogy nyerjenek enyhülést Az Urban kimult hivek.

Adj nyugalmat stb.

Nyugodjatok békében, A csendes temetőben,
Jézus neve ragyogjon Sirotok éjjelében.

Adj nyugodalmat stb.

Örök irgalmu Isten, Szent Fiad érdemeért,
Légy kegyelmes ő nekik! Kiomló szent véreért.
Adj nyugalmat és irgalmat, Szent vigalmat,
Ur Isten a holtaknak.

Elmélkedő rövid fohászok.

Az utolsó szentség felvétele alatt.

Királyok királya! Üdvözítő Jézus, a ki hozzád
térő szolgád lelkének vigasztalására siettél, adj
neki oly erőt a végküzdelmek perczeiben, mint a
milyet szent vértanuidnak adtál, midőn a kinok
tengerén át az égi remények üdv hajóján hozzád
eveztek. Te, ki a legfölségesebb oltári Szentség
színe alatt megméltóztattál jelenni, adj neki erőt,
bátorságot, hogy a haláltól való rettegés rajta
erőt ne vehesse, hanem a te szent nevedben
bizva, téged utitársul birva, léphesse át az örökké-
valóság határát és hogy irgalmasságod által bü-
neitől megtisztulva legyen méltó az igazak részére
teáltalad készített örök élet koronájának elnyeré-
sére és az örök boldogságra való bejuthatásra.

Amen.

Mikor lélekválásra csengetnek.

Adj Uram örök nyugodalmat neki!
És az örök világosság fényeskedjék neki!

Hatalmas Isten! Ismét meghalt valaki felebarátaim közül Ismét eszembe jut, hogy egykor én is meghalok! Légy neki irgalmas és kegyelmes, ne tekintsd az ő gyarlóságainak esendőségeit, add meg neki az örök nyugodalmat, hogy a te kegyelmedből irgalmat és üdvösséges feltámadást nyerjen az ítélet napján a te szent Fiad, az Ur Jézus Krisztus érdemével. Amen.

Temetésre gyűjtő harangszó alatt.

Elő Istennek Fia, Ur Jézus Krisztus! A harang zúgásában te szólsz hozzám, hogy én, mint por ember teljesítem kötelességemet portársaim felett, hogy imádkozzam az ő lelkiüdvéért és az én boldog kimulásomért. Adjad oh Jézusom, hogy az ő lelke a feltámadás ama nagy napjáig a te irgalmasságodból békességben nyugodhasson. Amen.

A test kivitelekor.

Jézus Mária nevében indulj el hosszú utadra elhunyt embertársam, menj el az ösmeretlen házába, hogy ott pihend ki az élet bajainak fáradoalmait. Ahová elmenni csak egy-

szer, de visszajönni többé soha nem lehet. Menj! hisz a Krisztus keresztje vezérel e hosszú utadra és ez fogja jelölni kiseded siri házatát, melynek már nem soká békés lakója leszel. Legyenek kíséroid a Hit, Remény és Szeretet, hogy ennek égi fényétől rettegve hátráljon meg a sötétség angyala. Kisérd őt te is isteni Irgalom, hogy az élet határkapuján át az örök élet honába juthasson. Amen.

Sírkeresztekre való felíratok.

(Epitaphiumok.)

Öregek sirjára.

I.

Fáradt testem rég vágyott már ide,
Megtört testemnek sir a legjobb helye.
Míg élsz — addig meg vagy halva,
Midőn meghalsz — akkor kezdel élni.

II.

Ur! nézd itt sorsodat, Koldús — koporsódat,
Rabszolga nyugtodat; Nagy bűnös kinodat,
Megtért — jutalmadat.

